PERIODICE
I
I 16909
F.G.

Taxa poştală plătită în numerar, conform aprobării Dir G-le P. T. T. Nr. 30.520/1930

Anul VI, Nr. 3—4 Iulie—August 1942.

ROMÂNIA EROICĂ

Director : ION COLFESCU-Delaturda

Redacţia şi Administraţia : Bucureşti, Strada Antim, 13

T. R. — „INDEPENDENŢA", Strada R. Poincaré, 17 — BUCUREŞTI

CUPRINSUL:

România Eroică	O imposibilitate morală ;
Virgil Huzum	La Dalnic (versuri) ;
Alex. T. Stamadiad	Pasteluri Sufleteşti — Viziuni şi imagini (versuri) ;
Italicus	Rasa şi geniul ei ;
Ion Alex. Bran-Lemeny . . .	Glosă (versur);
Locot. rez. G. Făcăoaru . . .	Suflet de Erou ;
I. Colfescu-Delaturda	Contribuţii la noua construcţie a Statului ;
Dr. Ion Alex. Bran-Lemeny .	Prietenia româno-germană ;
N. Istrate	Frăţia muncii româneşti ;
Cridim	Corbul şi viţa de vie (fabulă);
Alexandrina Gr. Cantacuzino . .	Sub semnul gloriei ;
Flavius	Viaţa economică şi selecţionarea valorilor ;
Cronică	Aniversarea Spaniei ; Ducele Mussolini la 59 de ani ; Asociaţia româno-germană; Ferdinand I;

Cărţi, reviste, voci din Presă, etc.

Numai aceia vor purta titlul glorios de educatori ai generaţiilor de mâine, cari vor fi în acelaş timp eroi spirituali ai neamului în care au văzut lumina zilei".

Din „Spirit şi Materie"
de **I. Colfescu-Delaturda**

BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE

Anul VI, Nr. 3-4 Iulie-August 1942

ROMÂNIA EROICĂ

REVISTA PENTRU PROMOVAREA ROMÂNISMULUI

Director: Ion Colfescu-Delaturda | APARE LUNAR | Redacţia şi Administraţia Bucureşti, Str. Antim, 19 Telefon 3.25.59

O imposibilitate morală

Omenirea are o anumită evoluţie, ca şi indivizii singuratici sau conglomeratele sociale determinate. In evenimentele de eri s'au cuprins evenimentele de azi şi în cele de azi se cuprind cele de mâine. In copilul nou născut sunt toţi germenii evoluţiei lui viitoare. Factorii determnanţi ce va întâlni în decursul desfăşurării existenţei sale nu fac decât să se împletească cu puterile virtuale cu cari e înzestrat. Le exercită şi le pune în valoare.

Cei ce ştiu că spiritul guvernează materia, că orice înfăptuire porneşte din sferele spirituale, singurele creatoare, aceia îşi dau seama că trăim azi epoca unei noui involuţii a spiritului în materie.

Istoria nu se întoarce pe urmele ei. O epocă crează pe cea următoare şi toate se armonizează în acelaş tot. Ca şi indivizii singuratci, omenirea în totalitatea ei îşi urmează drumul ei determinat dela care nu există abatere.

Giganticul războiu prin care trecem e continuarea celui trecut şi urmăreşte aceeaş ţintă : **Ridicarea omenirii la un nou stadiu de spiritualizare.**

Cei ce cred că, în urma imenselor sacrificii în oameni şi materiale pe cari le necesită acest războiu, ne putem întoarce la stările de mai înainte, nu sunt în stare să citească nimic în evenimente.

Mergem cu paşi gigantici spre o nouă dreptate socială, spre o nouă ierarhie internaţională. Războiul acesta e războiul popoarelor, războiul raselor, războiul maselor de pretutindeni pentru ridicarea spre soare şi lumină, spre căldura solară a culturei şi civilizaţiei unevirsale. E războiul restabi-

lirei valorilor în viaţa internă a statelor, ca şi în raporturile internaţionale.

E o lume nouă care apare la orizont. Această lume se obiectivează, pe măsură ce războiul se înteţeşte. La sfârşit va pune stăpânire deopotrivă şi pe învingător şi pe învins.

Cei ce ştiu să citească în evenimente îşi dau seama că victoria nu poate fi decât a acelora în cari se întrupează această lume nouă, această nouă spiritualitate animatoare, acest nou spirit care se involuează în materie.

Războiul trecut a distrus imperiile de pradă din Europa. Războiul acesta nu poate decât să ducă mai departe această operă pe toată suprafaţa globului. Războiul trecut a desfiinţat latifundiile statelor şi popoarelor de pradă

Acum douăzeci de ani a fost numai o parţială deşteptare a puterilor adormite ale popoarelor. Statele şi popoarele beligerante nu erau încă pregătite pentru a privi adevărul în faţă. Au trebuit încă douăzeci de ani de frământări, pentru ca energiile creatoare ale umanităţii să se polarizeze în popoarele menite să ia în mâini viguroase sceptrul lumei, zmulgându-l din mâinile acelora cari îl deţin prin arbitrar şi violenţă.

Astăzi terenul e pregătit pentru o nouă involuţie a spiritului în materie. Această nouă involuţie urmează să desăvârşească opera războiului trecut, eliminând din viaţa popoarelor şi din raporturile lor internaţionale arbitrarul şi parazitismul.

De aci înainte popoarele vor deveni ele însele, vor trăi prin propriile lor forţe, şi se vor încadra în ierarhia internaţională în raport cu puterile lor de creaţiune în ordine spirituală, în raport cu eroismul pe care-l desfăşoară pentru zdrobirea forţelor întunericului cari stau de-a-curmezişul nouei ordine universale. Se va pune sceptrul lumei în mâna popoarelor care-l merită.

Se vor ridica la suprafaţă energiile lor productive. Se va pune în valoare tot ce constitue o forţă creatoare. Se vor libera energiile înlănţuite ale popoarelor. Se va pune în valoare masele largi de pretutindeni. Se vor restabili valorile falsificate, batjocorite sau nesocotite de puterile întunericului de eri. Se va crea întregei omeniri un nou piedestal de existenţă.

Nu există altă posibilitate. Acesta e adevărul care se ci-

teşte în evenimente. Evoluţia spre progres e în plin marş. Nu există întoarcere.

Numai proştii şi naivii pot crede într'o victorie a anglo-saxonilor. Numai aceştia pot crede că ne putem întoarce la stările de mai înainte sau la altele mai întunecate în urma acestei gigantice frământări. Numai ei nu pot vedea că toate aceste frământări şi sacrificii nemai văzute în istorie nu sunt decât durerile facerii nouei lumi de dreptate şi adevăr, care bate la porţile vieţii.

Orice român trebue să ştie că lumea care se naşte va reda Europa europenilor, că intruşii vor ieşi distruşi în principiu, că zdrobirea Rusiei va libera Europa de toate miasmele cari o subminau, că şampionii acestei victorii vor purta mâine sceptrul lumei, că nouă românilor, în calitate de părtaşi eroici la această victorie şi în virtutea plămădirii milenare a sângelui nostru cu întreg pământul sudestului european, ne este rezervat un strălucit viitor.

Credinţa noastră e de granit: *Victoria Anglo-Saxonilor e* **o imposibilitate morală.**

România Eroică.

LA DALNIC

Vrâncenii,
Putnenii,
De-o săptămână
Au spada'n mână,
Vrâncenii.

In faţă,
Prin ceaţă
Un tanc aşteaptă,
In partea dreaptă,
In faţă.

Un sunet !
Ce tunet !
Surâs pe buze,
Când vin obuze,
Ce tunet !

O schijă !
N'ai grijă,
Strivit plămânul
Atinge sânul
O schijă !

In spate
Un frate
Nu mai vorbește,
Te părăsește
Un frate.

In soare
O floare,
Plină de sânge,
Abia de-l plânge,
O floare.

La Dalnic !
Ce falnic
Privești spre stele
Pe sub rețele,
La Dalnic.

VIRGIL HUZUM

PASTELURI SUFLETEȘTI
VIZIUNI ȘI IMAGINI

René Druart

La trecerea unei rândunici,
Surorile ei, în semn de salut,
Ridică din aripi.

Olivier Realtor

Pipa. Ceainicul.
O floare. Un paravan.
O'ntreagă viață !

Georges Long

O tavă de argint
Culege stelele :
Luna !

René Georgin

Noapte de August. Crestele munților
Se joacă de-a mingia
Cu stelele căzătoare.

Paul Paulhan

Cine-ți vorbește surâzând strengărește,
In dimineața strălucitoare de Mai ?
— E pârâul ce curge printre pietricele albe.

Albert Poncin

Una poate să spună : „Mamă",
Cealaltă, nu.
Fetița sau păpușa ei ?

Traducere de **Alex. T. Stamatiad**

RASA ŞI GENIUL EI

Nu trebue să ne facem iluzii. Nu trebue să subevaluăm puterile destructive cari ne stau în cale. Să ni se ridice vălul de pe ochi. Să ne dăm seama de realităţi. Ridicarea, selecţionarea valorilor reale româneşti, în domeniul vieţii de stat, al culturii, al industriei şi comerţului, în toate domeniile vieţii sociale, este extrem de grea, date fiind izvoarele de existenţă, spiritualitatea animatoare a claselor cari au posedat, până de curând, puterea de stat, izvoarele de cultură, cele de câştig, înaltele poziţii sociale, economice, culturale şi de guvernământ, cari, toate veneau de peste graniţele etnicului românesc.

Trebue să spunem lucrurilor pe nume. Acest fapt însemnează că noi românii, în întregul nostru complex de Stat, nu numai că nu susţineam etnicul nostru românesc, dar că streinii ne infiltraseră în sânge, în organism, tendinţa şi voinţa de a paraliza ceeace era specific românesc.

In opera nouă de reclădire a Statului trebue să avem mereu înaintea ochilor moştenirea trecutului; ochii aţintiţi asupra duşmanului ce avem de doborît. Produsele geniului naţional, întreprinderile româneşti nu puteau lua fiinţă, nu atât din cauza întrebuinţării directe a streinilor de neam, cât din cauza românilor deveniţi în mod organic coade de topor în mâna lor.

Astfel se explică că un român, ca să devină o valoare recunoscută în ţara lui, trebuia să fie confirmat, susţinut, pus pe tapet de streini, de jidovime de stăpânii spirituali şi materiali din ţară şi de peste frontiere.

De aceea misionarismul de stat, care stă la baza noului Stat Român, cere în mod imperios **generaţii născute a doua oară pentru Patria şi Neamul lor;** eliminarea elementelor eterogene pătrunse în structura noastră naţională şi de stat; purificarea rasei de toate reziduile trecutului. cere geniul rasei renăscut, coheziunea, omenia ancestrală, conştiinţa solidarităţii româneşti.

Fără geniul specific al rasei, fără punerea în valoare, fără trăirea efectivă în noi a idealurilor cari implică prin definiţie dispariţia streinismului din rândurile noastre şi a claselor stăpânitoare ca exponente ale lui; fără scoaterea din adâncuri a elementelor de rasă pură, a izvoarelor celor curate cari au alimentat în decursul veacurilor epocele noastre de glorie şi cari, graţie pospăelei de deasupra, nici nu au putut vedea lumina zilei, nu se poate imagina o renaştere naţională şi încadrarea noastră ca forţă constructivă în Europa cea nouă.

E o operă gigantică, aceea pe care o implică noua organizare de stat: **Crearea animei naţionale unitare, care se plămădeşte acum în adâncuri, în subconştientul etern al neamului.**

Trebue stârpită jungla streinismului, a parventinismului, a mercantilismului; trebue să ajungem pe toată linia la creaţiune, nu la procopseală; la spiritul misionar, eroic, care să ne stăpânească în toată fiinţa noastră; la crearea la infinit a unuia şi aceluiaş individ: **Născut pentru Ţara şi Neamul lui, identificat cu geniul rasei sale, produs exclusiv al acestui geniu şi ca atare, instrument al marilor lui înfăptuiri.**

Fără idealurile născute din adâncuri, din geniul milenar al neamului, fără lepădarea de sine, fără orizonturi largi şi perspective înălţătoare, nu se poate înviere.

Să ne înrolăm cu toţii în armata regeneratoare şi să strivim cu ultima energie spiritul strein care caută să omoare prin români ceea ce e românesc.

Ridicarea elementului etnic românesc la conştiinţa de sine, la demnitatea de conducător spiritual şi de stăpân în ţara lui, de făuritor de proprie cultură şi civilizaţie ; la conştiinţa rolului său de conducător spiritual al popoarelor înconjurătoare; la conştiinţa misiunei sale de făuritor al istoriei în sud-estul european; iată prima şi cea mai grea operă de îndeplinit.

Numai când se va ajunge la această conştiinţă, va fi o mândrie de a fi român, şi o mândrie pentru strein de a se afilia spiritualiceşte rasei noastre, de a se integra între noi cu arme şi bagaje.

Cât timp noi nu suntem noi; cât timp purtăm în sânge influenţa dizolvantă a puterilor întunericului cari ne-au stăpânit; nu vom putea repune în funcţiune geniul strămoşilor.

Moles romanun, nu a fost format atât prin arme, cât

prin geniul constructiv, prin radiaţiunea spirituală creatoare a făuritorilor. **Civis romanus summ** trebue să devină şi la noi o realitate şi o mândrie. Radiaţiunea spirituală, lumina şi căldura solară care va radia din fiinţa noastră naţională, **atunci când ea va deveni ea**, va trebui să cucerească, să dinamizeze şi să domine totul în jurul nostru.

Forţa se adaugă. Dar întâi trebue să domine spiritul constructiv, care să o justifice. Altfel cădem în arbitrar, în injustiţie, în anarhie.

Cât timp spiritul nu primează, nu există drept, nu se justifică o stăpânire. Am scris-o în trecut şi din nenorocire s'a realizat pe teren: cât timp streinul domina şi dicta la noi, în ordine spirituală, nu aveam îndreptăţire a avea, a stăpâni şi a păstra teritoriile cari numai de formă erau în stăpânirea noastră.

E o chestiune de viaţă şi de moarte ca să devenim noi, să trăim prin noi, prin propriul nostru geniu creator, şi, ca o urmare, să devenim stăpâni necontestaţi pe teritoriile noastre naţionale, pe spaţiile noastre vitale. Acesta este idealul care sintetizează pe toate celelalte idealuri cari trebue să facă una cu carnea şi sângele fiecărui român etnic.

Rasa şi geniul ei, mai presus de toate.

ITALICUS

ROMÂNE! Să ştii bine: Războiul din Rusia este clădirea de veacuri a viitorului românesc.

GLOŞĂ

Când colcăe hăul şi bezna apare,
Când mor trandafirii,
O singură armă sclipeşte în soare:
E arma iubirii....

Când clocotul urii năvalnic te'nfruntă
Şi'ngheaţă zefirii,
O singură cale te'ndrumă la nuntă:
E calea iubirii....

Când pizma şi-orgoliul te'ndeamnă a trece
Spre piscul... peirii,
Fii treaz şi coboară în inima-ţi rece
Puterea iubirii...

Duşmanul de moarte, când, mut, te pândeşte
Şi-i spumegă gura,
Tu, braţ. să fii tare. şi-atunci vitejeşte
Să-i dai lovitura...

Căci Neamul şi Crucea sunt cei doi pilaştri
In haosul firii,
Satana răpusă-i — sub cerul de aştri
In semnul iubirii...

Ion Alex. Bran-Lemeny

SUFLET DE EROU

Iarna anului 1942 a fost piatră de încercare pentru armata română, care a luptat în Rusia ; Numai cine cunoaşte

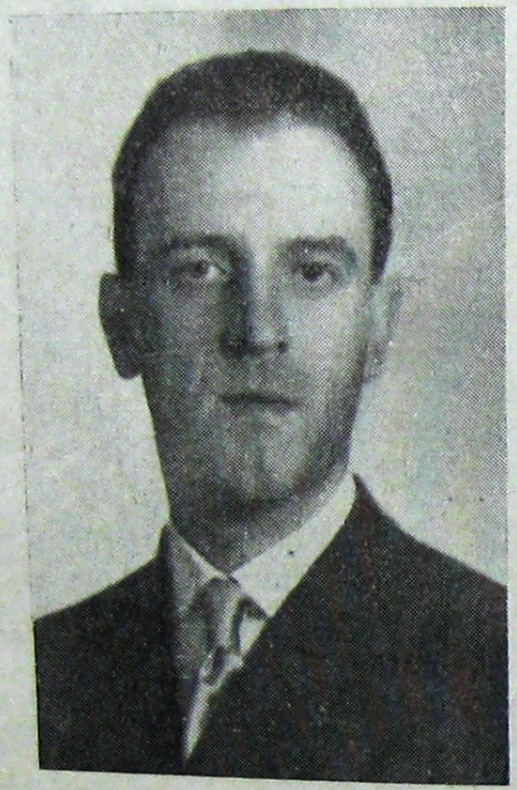

SUBLT. REZ. CONSTANTIN GRECEANU

viforniţele din stepele Rusiei, îşi poate da seama de ce înseamnă războiu pe aceste meleaguri.

Trupele Diviziei I-a se pot mândri că au înfruntat nu numai iarna rusească din 1942, dar în acelaş timp a dus şi lupte crâncene, pe un ger de 40°, şi care de multe ori făcea imposibilă mânuirea armelor automate. Chiar tunurile funcţionau cu mare greutate. In acest timp, inamicul, experimentat — fiind la el acasă — lupta cuibărit prin case şi colhozuri, atacând în tot locul cu viclenia lui asiatică.

Unităţile de infanterie şi artilerie ale Diviziei I-a au biruit şi iarna anului 1942, şi inamicul, de multe ori superior ca număr şi armament.

Din rândurile unui regiment de artilerie, din Divizia I-a, a făcut parte şi Sublocotenentul de rez. Inginer Constantin **Greceanu.** Deşi inginer aeronautic şi pilot brevetat, a fost repartizat, din aeronautică, la artilerie.

Ca om al datoriei, s'a prezentat la unitate şi a făcut faţă din primul moment tuturor însărcinărilor ce i s'au încredinţat. Văzându-l, nu bănuia nimeni că nu este tunar de carieră. De cum s'a prezentat, a îmbrăcat uniforma de tunar, aşezându-şi la geamantan uniforma de sburător.

— „Nu e timpul lor acum" — spunea el, — „dar le vine rândul. Bolta cerului de Mai, mă aşteaptă" !...

Desigur, pentru un pilot îndrăgostit de sbor, liber de toate greutăţile armelor, nu era tocmai uşor să se acomodeze cu : cai, căruţe, atelaje, tunuri, etc.

Şi totuşi Sublocotenentul Greceanu şi-a apropiat din primele zile, toate cunoştinţele necesare, mânuirea aparatelor şi tehnica materialului. Era un militar foarte conştiincios, foarte bun camarad şi foarte atent cu toate nevoile şi greutăţile ostaşilor săi. Asculta cu multă răbdare şi bunăvoinţă păsurile şi necazurile ostaşilor cari îi raportau ceva.

Deşi descindea dintr'o veche familie boerească, totuşi n'a lăsat niciodată impresia că s'ar simţi rău în mijlocul soldaţilor săi. Era iarnă grea, prin Martie, şi nevoile operative ne pironiseră într'un cantonament prea strâmt pentru unitatea noastră de artilerie. Dormeam câte 4—5 ofiţeri într'o cameră şi, pe jos, câte 10—12 soldaţi.

In aceeaşi cameră sau alături, mai dormeau pe cuptor şi câte 4—5 persoane de-ale casei : copii, bătrâni şi femei. Era o înghesuială nesuferită. Aerul era atât de greoiu, că te sufocai de multe ori, ca şi cum ai fi fost strâns de gât !...

Şi toate aceste greutăţi ale vieţii de pe front, cu toate privaţiunile şi suferinţele ei, au fost învinse. Pe Greceanu nu l-am auzit niciodată plângându-se. Peste toate a trecut voios şi stoic. Se acomodase mult mai repede cu războiul, ca cei de carieră.

Dârz şi tenace, el se bizuia pe forţa morală, cu care era înzestrat din belşug, cu mult mai mult ca pe cea fizică, cu care natura nu fusese prea darnică. Cu greu se putea crede că un trup firav şi trecut de 40 de ani, ar suporta o campanie de iarnă cumplită în Rusia. Sublocotenentul Greceanu a suportat-o cu forţa de rezistenţă a unui brav luptător, hotărât să-şi facă întreaga datorie.

Au trecut lunile grele de iarnă şi a venit primăvara. Aşteptam cu mare nerăbdare începerea ofensivei. In acest scop ne pregăteam de zor. Şi ziua mult dorită a sosit. N'am fost mai bucuroşi decât în ziua când pe tot lungul frontului a început să cânte tunul. Greceanu era fericit. De multe ori l-am întâlnit în linia întâia, venind cu diferite ordine, ori să culeagă singur informaţii dela observatoare, fiind în acel timp ofiţer informator al Regimentului. Mai apoi, ofiţer de legătură cu Brigada de artilerie şi, însfârşit, — visul şi dorinţa lui de totdeauna, — pentru care de mult timp stăruise : **ofiţer la baterie şi la observator**.

Intr'o zi — în acţiunea pregătitoare la trecerea Donetului — l-am întâlnit la observatorul bateriei a 7-a, unde fusese repartizat. Se simţea mulţumit şi mândru, că este cât mai aproape de inamic şi că-şi face întreaga datorie în mijlocul primejdiilor. Fiinţa lui era mânată de simţimintele nobile ale unui adevărat cavaler. Trăia în el eroismul vechilor noştri boeri, cari în fruntea cetelor de oşteni, scară la scară cu Domnul Ţării, izbeau cu lancea, cu sabia sau cu securea în ţeasta duşmanului, pentru apărarea hotarelor ţării.

A doua zi, în fruntea bateriei, Greceanu trecea, printre primele unităţi, podul de vase peste Donet, în urmărirea duşmanului. Pe când eram în dreapta podului şi susţineam prin curăţirea lunci din jos de pod cu un Regiment de Infanterie, am văzut drama :

La un moment dat, când coloana intrase pe podul de vase, un grup de avioane inamice apare deasupra podului, lasă câteva bombe şi mitraliază. Totul a durat două minute. El a rămas la post, menţinând calmul trupei, prin exemplul său. Fiind pe pod, era nevoie de cel mai mare calm pentru a nu se provoca panica şi prăbuşirea atelajelor în apă, ceeace ar fi însemnat un adevărat dezastru.

Curajul lui, a fost plătit scump. O bombă care a căzut la câţiva metri în faţă, a retezat capul calului şi pe călăreţ l-a prăbuşit, rănit mortal. Ridicat cu toată graba de o ambulanţă germană, a încetat din viaţă. A fost primul ofiţer din Regimentul nostru, care a căzut după 10 luni de războiu în Rusia.

Simbolică moarte !... şi de două ori eroică : întâiu pentrucă el a cerut singur să treacă la baterie, apoi fiind în faţa morţii n'a schiţat nici cel mai mic gest de teamă, înfruntând moartea cu cea mai deplină seninătate !...

Prin moartea lui eroică a dat pildă de stilul celor pătrunşi de Idealuri şi Credinţă. Jertfa lui — ca toate jertfele celor aleşi — ne-a tras drumul spre Victorie, care va fi a noastră şi care va veni curând !...

Suflet ales, bun, generos şi distins, cetăţean şi Român de elită, a înţeles sensul supra-pământesc al vieţii : a trăi şi a muri pentru neam.

Acolo departe pe malurile Donetului străjueşte o cruce singuratică, la răspântie de drum şi de veac : **„Aici odihneşte robul lui Dumnezeu, Sublocotenentul Greceanu — mort pentru Patrie"...**

Murmurul apelor şi foşnetul copacilor din lunca Donetului se vor îngâna de-apururi cu fâlfâirea sufletelor eroilor noştri, dăruiţi morţii pentru învierea neamului nostru, pentru a spăla ruşinea de pe obrazul ţării şi pentru mai binele urmaşilor noştri. El doarme împăcat, dar durerea va fi mai mare pentru dragii lui rămaşi, pentru îngeraşul care-l va aştepta mereu pe Tăticul ei, cu mânuţele în chip de rugă, îngenunchiat la icoană, stropind cu lacrimi fierbinţi pletele-i de aur, cari nu vor mai fi mângâiate de mâna ocrotitoare a **„Tăticului ei drag şi scump" !**

Fără să mă las copleşit de durere, mărturisesc că nu sunt destul de tare să privesc cu toată liniştea cuvenită moartea camaradului meu de arme. Pierderea celor mai buni dintre noi lasă goluri mistuitoare.

— Dar totuşi... suflet către suflet, îmi îndrept faţa spre Atoate-văzătorul şi-mi rostesc, aici la observator, ruga creştinească :

„Tatăl nostru, carele eşti în ceruri, primeşte sufletul robului tău C-tin Greceanu şi-l odihneşte întru cei drepţi. Şi iartă-i lui toate greşelele făcute cu voe sau fără voe — Amin" !

Şi acum din nou faţa la duşman! In glasul clocotitor al tunurilor mi se pare că aud cântecul de slavă închinat celor căzuţi, cari păşesc cadenţat, în rând cu cei ce au rămas, spre Victoria cea Mare!...

In sânge şi în vâlvătaia apocaliptică pe care o trăim aici se zămisleşte o lume nouă... Spălăm noi păcatele acelora, adormiţi pe laurii victoriei trecute.

GLORIE VEŞNICĂ CELOR CARI CU SÂNGELE LOR DAU VIAŢĂ NEAMULUI ROMÂNESC!

Locot. rez. GEORGE FĂCĂOARU.

PASTELURI SUFLETEŞTI

Iulian Vauluce

Pe drumurile nemaiumblate
Din regatul misterios al sufletului,
Pe-acolo să-ţi porţi fantezia!

Sub clopotul strălucitor al Eternităţii,
Timpul nepăsător
Sună orele de milioane de ani.

In noaptea care ne'nconjoară,
Poeţii
Sunt torţele care ne luminează.

Traducere de **Al. T. Stamatiad**

CONTRIBUŢII LA NOUA CONSTRUCŢIE A STATULUI [1]

Pentru ca să putem repune în valoare geniul nostru ancestral ; să putem da aripi renaşterii naţionale ; pentru a putea deveni Demiurgi în istorie şi pentru a ne putea încadra cu tot geniul nostru specific în noua Europă, trebue să avem, în momentele epocale prin cari trecem şi în orice moment al vieţii, următoarele imperative categorice:

1. Să se alunge cei ce poartă în sânge corupţia, traficul de influenţă, mituirea, parventismul, favoritismul, nepotismul, anarhia morală.

Pentruca să se ajungă la acest rezultat trebue să se caute înainte de toate originea etnică a individului.

Statul cel nou transpune centrul de gravitate din individ, în naţiune. Numai o naţiune purificată ne poate da unitatea de ideal şi de acţiune. Numai o astfel de naţiune se poate scutura de elementele de mai sus. Numai sângele vorbeşte. Şi naţiunile conduse de streini de sânge sunt anarhice prin definiţie, căci steagul care le unifică nu poate fi decât acela al intereselor mercantiliste: exploatarea şi anarhia morală.

Pentru însănătoşirea morală a naţiunei, pentru încadrarea ei în Eupora cea nouă, etnicul e prima condiţie.

2. Să se găsească mijloacele necesare pentru a fi scoase la suprafaţă şi puse în valoare elementele dinamice, spiritualizate; numai acestea să fie puse în situaţiile de conducere şi aruncate în lupta de afirmare pe teren în toate ramurile de activitate.

Naţiunea fiind totul în tot şi viaţa un război perpetuu, iar regenerarea, cultura şi progresul, o luptă în curs de desfăşurare, bătălia va fi pierdută, dacă elementele optime ale naţiunei nu vor fi cultivate în măsură de a ocupa posturile de răspundere, de a respira şi trăi în aer sănătos şi prin plămâni puternici . Anarhia morală se confundă cu însăş promiscuitatea în complexul conducerei de stat.

1) Urmare din Nr. 2, an. VI, Iunie 1942.

3. Să se încadreze toate ramurile aparatului organismului de Stat cu aceste elemente dinamice; cu elementele cari au în organism, în carnea şi sângele lor misionarismul de Stat, imperativele categorice ale neamului românesc. Numai aceste elemente vor putea pătrunde în adâncuri problemele sociale, economice, culturale, şi numai ele vor putea determina curentele de refacere, de regenerare, ale statului şi naţunii.

4. Să se înlăture oamenii pătaţi cari au aparţinut organismelor perimate oricare ar fi pregătirea lor technică. Căci aceşti oameni nu pot decât să se camufleze şi să aducă cu ei atmosfera pestilenţială iudeo-democrato-masonică în noul organism de stat. A gândi că acest fel de oameni pot deveni pioni ai renaşterii naţionale, salvatori ai Patrei, este a ne face vinovaţi de complicitate, a cădea victime ale unei erori catastrofale.

Omul nu se poate transforma de azi pe mâine; se poate numai camufla. Atmosfera morală în care s'a plămădit formează una cu carnea şi sângele său.

5, Să se stârpească orice activitate subversivă faţă de misionarismul noului Stat Român şi să li se confişte prin lege bunurile acelora cari o practică.

6. Noul Stat Român e stat bazat pe morala creştină. Să creem armatele de mântuire spirituală. Să reîncreştinăm clerul, pentru a putea reîncreştina poporul; să nu mai fie viaţa religioasă o formalitate lipsită de fond.

Clerul e cel dintâi chemat să dovedească, prin puterea lui de înfăptuire pe teren, că, nu ştiinţa şi inteligenţa, ci marile idealuri, marile credinţe, spiritul de sacrificiu, spiritul misionar, eroismul spiritual, sunt singurele cari produc roade, determină marile înfăptuiri, făuresc istoria şi crează destinele popoarelor.

7. Să se organizeze integral învăţământul public, şi învăţământul religios în special, pentru a putea fi pus în armonie cu noua concepţie de Stat, pentru a se crea primatul spiritului apostolic şi misionar în tot organismul statului şi în toate ramurile de activitate.

Vechile regimuri au trăit în era inteligenţei şi ştiinţei, cari, din vehicole de progres, s'au transformat în adevărate pericole naţionale. Căci, noi, aducând de peste graniţele etnice, în virtutea **„Marei noastre inteligenţe"**, izvoarele cari ne călăuzesc în viaţă, izvoare cari nu ating fondul nostru genuin, ne închipuim că avem tot ce ne trebue.

Nu ne dăm seama că acest fapt nu are de-a-face cu puterea noastră creatoare, că poate fi chiar o înăbuşire a ei, că ne creem numai decoruri, îndărătul cărora mişună nestingherite instinctele primare, toate turpitudinile unei vieţi sociale viţiate, care se perpetuează şi se desvoltă cu atât ma mult cu cât decorul exterior, pe care l-am dogbândit prin ştiinţa acumulată, prin **„Marea noastră putere de asimilare"**, ne da iluzia că posedăm totul.

Învăţământul nostru, astfel după cum l-am moştenit, crează şi ridică în general inteligenţe şi oameni de ştiinţă, printre decorurile carora, de cele mai multe ori, apar epavele morale cari au fost stâlpii de susţinere ai regimurilor apuse.

Şi era cazul de a reflecta cu toată seriozitatea, dacă nu era mai bine să fi lăsat pe om analfabet la coarnele plugului, decât să-l trecem printr'un învăţământ, care să-i dea decorul trebuincios pentru a escalada ierarhia socială, care însă, în acelaşi timp, să înăbuşe în el puterile genuine de afirmaţiune în ordine spirituală, să-l arunce în vâltoarea socială înarmat cu inteligenţă şi ştiinţă, dar fără soarele generator de căldură şi lumină pe care-l dă geniul creator al rasei sale chiar şi aceluia care rămâne îmbrăcat în zdrenţele inculturei ale analfabetismului satelor noastre de altă dată.

Când devii epavă morală, nu mai poţi deveni element creator, element util corpului social, oricât de pompos ai fi îmbrăcat cu decorurile inteligenţei şi ale ştiinţei ,cu decorurile de împrumut, şi poate tocmai din această cauză.

Pomul se cunoaşte după roade. Opera îndeplinită de învăţământul trecutului ne stă înainte ca o dovadă elocventă. Ce a produs în decurs de zeci de ani haosul vieţii noastre publice! Cine posedă bunurile? Cine era stăpân în ţară? Care era situaţia noastră faţă de elementele eterogene! De unde veneau izvoarele noastre de existenţă !

Ce am pierdut şi ce am fi putut câştiga, unde am fi putut noi să fim, dacă noi am fi fost noi, dacă am fi cultivat propriul nostru geniu, dacă am fi scos din adâncuri valorile şi la figurat şi la concret, şi dacă nu am fi cultivat figuri decorative şi

epave morale, produse hibride ale învățământului nostru public?

E o gravă problemă la care orice român trezit la viață trebue să mediteze adânc.

8. In magistratură trebue introdus dinamismul spiritual.

Pentru a dinamiza justiția, trebue să dinamizăm întâi parchetele, în cari trebue să introducem cele mai distinse personalități ale neamului, ca energie spirituală creatoare în plină efervescență.

Acțiunea de ecarisaj social revine justiției represive. Sentimentul de dreptate, de justiție materială, **nu formală**, e esențial, pentru existența, pentru armonizarea, pentru disciplinarea, pentru dinamizarea societăților omenești.

Lumea veche care ne strânge încă în lanțurile ei sufocante, puterile destructive, dizolvante, relele cari ne rod, anarhia în moravuri nu se pot înlătura fără dinamizarea justiției, fără ridicarea ei la nivelul spiritualității creatoare, care să îmbrățișeze toate problemele de stat, toate imperativele categorice ale neamului; să le difuzeze în toate resorturile vietii publice și private.

Funcționând mai multă vreme în calitate de procuror, am putut veni în mod direct în contact cu turpitudinile vieții noastre publice și sociale și am putut pipăi de aproape slăbiciunile vechilor partide de guvernământ.

Pistonat de anarhia care se infiltra din ce în ce mai adânc în viața statului, am redactat un proiect de lege de reformă a parchetelor care a fost supus de un ministru studiului unei comisii recrutată din sânul Inaltei Curți de Casație, și pe care această comisie l-a adoptat. El nu a putut deveni însă lege tocmai din cauza acestor turpitudini, cari, prin corifeii cari le practicau, nu puteau permite ca să se înființeze organele necesare pentru propria lor distrugere.

Oameni noui cu suflet vechiu nu se poate. Parchetele sunt un organ prea sensibil. Numai cu oameni noui, ieșiți dintr'o renaștere reală, se poate regenera țara. Și parchetele sunt destinate a juca un rol determinant.

9. Să se inițieze o puternică și reală politică demografică: **„Să ne înmulțim ca Nisipul mării"**.

Adevărata bogăție a unui neam sunt copiii, negerațiile cari se ridică. După cum vom pregăti generațiile de mâine, astfel de viitor vom avea.

Să o știm bine și s'o spunem deschis: Sau vom fi un popor de 60—70 de milioane, sau nu vom mai fi.

In Europa de mâine nu mai este loc pentru popoarele mici și neputincioase. Cele mici vor trebui să facă corp comun cu cele mari și cele mari își vor crea spațiile lor vitale.

Fără o sănătoasă și atentă politică demografică nu avem ce căuta în Europa care se naște.

Inlături deci cu mizeria, cu practica imoralității, a promiscuității sexuale, cu lipsa de legiferare în materie, cu lipsa de represiune cu înalt fond moral, cu viața de plăceri, cu avorturile, cu lipsa generală de orientare cu privire la sanctificarea familiei și a cultului progeniturei.

In **„Spirit și Materie"** am scris o serie de capitole care guvernează această materie. Acolo am arătat nu numai cum să ne înmulțim, dar și cum să ne spiritualizăm prin generațiile succesive. Să nu uităm candoarea femeei și eroismul spiritual masculin ca condițiuni indsipensabile pentru perpetuarea, punerea în valoare și spiritualizarea speței umane.

10. Să ne adunăm toți românii de pretutindeni și să formăm, din punctul de vedere spiritual, o singură masă compactă.

In decursul veacurilor sângele românesc a fost pompat de alte neamuri. Spațiul nostru vital a fost redus. Acum când dreptatea istorică e pe cale de a se restabili, suntem în drept și avem datoria de a ne reclama drepturile ancestrale. Trebue să ne căutăm sângele reslățit și să-l readucem la matcă.

In tot cuprinsul sudestului european, dela Adriatica la Marea Egee și până în câmpiile panonice, și la nord-est, până în inima stepelor rusești, sângele românesc s'a răspândit din abondență. In cazul când limba s'a pierdut, avem mijloace științifice pentru a-l descoperi și desigur că vom avea și mai multe în viitor.

Intru cât sângele primează, noi nu putem îmbogăți cu sângele nostru popoarele străine. Trebue să reclamăm cu toată tăria ce e al nostru. Spațiul nostru vital, viitoarea noastră expansiune, nu poate fi decât în raport cu acest sânge.

Pe de altă parte, trebue să eliminăm sângele de nomazi, sângele raselor inferioare ce au invadat Europa, care eventual a fi pătruns în rândurile noastre. O purificare totală se impune, ca și o delimitare precisă a sferelor de influență. Intrucât am fost nedreptățiți și jefuiți, din toată această operă de pu-

rificare noi numai roade îmbelşugate putem culege.

Fără de conştiinţa universalităţii româneşti prin sânge, fără de dezideratul unificării spirituale a neamului de pretutindeni, devenit principiu de guvernământ şi de viaţă al fiecărui român, Statul Român nu-şi va putea îndeplini misiunea sa istorică în concertul popoarelor.

Fără conştiinţa vie de orice clipă a fiecărui român, în orice situaţie ar fi pus, în guvern, în funcţii publice, în industrie, comerţ, finanţe, muncă la coarnele plugului ori unde, nu putem merge decât la destrămare.

Politica demografică şi cea de reasimilare a elementelor romanice înstreinate trebue să fie armele de defensivă şi ofensivă pentru consolidarea şi expansiunea Statului şi poporului român.

11. Să se deparaziteze complet ţara de elementul iudaic şi de toate celelalte elemente indezirabile.

In ce priveşte pe evrei, convingerea publică e făcută. Evreul, oriunde ar fi, corupe, compromte, dizolvă, spurcă totul, prin însăş prezenţa lui. Numai după ce acest element va fi dispărut din cuprinsul hotarelor neamul nostru va putea să meargă pe propriile lui picioare.

Organizarea noastră internă, închegarea idealurilor noastre specifice, consolidarea noastră internă şi externă ca stat şi popor, cultura, industria, comerţul, munca, finanţele morala publică şi privată, toate vor putea fi puse pe adevăratul lor făgaş. Numai atunci se va putea scoate din adâncuri, cultiva şi pune în valoare, geniul nostru naţional; vom putea fi noi în propria noastră ţară.

Fără de eliminarea completă a elementului iudaic din corpul naţiunii şi din cuprinsul ţării, toate dezderatele de renaştere naţională devin iluzorii.

Am vorbit mai sus de sângele turanic, asiatic şi nomad. Avem însă în sânul nostru şi elemente ariene cu cari suntem chemaţi să colaborăm. Nouile concepţii despre rolul raselor exclud posibilitatea ca aceste elemente să se contopească în masele poporului român. Aceste elemente vor trebui să fie constituite ca organisme aparte cari să lucreze paralel cu masele compacte româneşti fără a se prejudicia specificul lor naţional. De aci necesitatea de a se elimina de pe teritoriul Statului Român tot ceeace reprezintă o structură spirituală şi o compo-

nenţă de sânge care nu ar putea face corp comun cu specificul românesc.

12. Să se romanizeze hotarele, plaiurile şi oraşele ţării.

Am avut o puternică invaziune, efectuată sub ochii noştri, şi, putem spune, promovată de venalitatea acelora cari au dus ţara la catastrofa dela 1940. Această invazie a făcut ca unele regiuni să ajungă sub completa dominaţie a celor nepoftiţi şi, în general, să se anarhizeze viaţa noastră publică şi privată.

Noua conducere de stat şi-a dat seama de pericol şi măsuri drastice nu au întârziat să se producă. Dar nu numai conducătorii trebue să se alarmeze. Starea de alarmă trebue să pună stăpânire pe conştiinţa oricărui român de sânge.

Cred că este o crimă să asistăm impasibili la acţiunea de destrămare internă a indezirabililor şi a coadelor lor de topor, pe când românii din Macedonia, **Sarea şi fermentul Peninsulei Balcanice**, cei din sudul Duării, din fosta Iugoslavie, din Ungaria, din Rusia Sovietică şi cei din America, au îmbogăţit cu sângele lor popoarele învecinate, pe când toţi aceştia sunt lăsaţi în părăsire, ca şi când n'ar fi trup din trupul nostru, sângele nostru zvârlit şi pustiit în cele patru vânturi.

Politica demografică, reasimilarea românilor de pretutindeni, aducerea în ţară a acelora cari nu se pot menţine, sunt în mâinile noastre mijloace nepreţuite pentru strivirea iudaismului şi a elementelor indezirabile, pentru romanizarea frontierelor, a oraşelor, a plaiurilor româneşti, pentru alungarea anarhiei morale, pentru refacerea moravurilor, pentru cucerirea bogăţiilor, pentru renaşterea naţională, pentru afirmarea şi expansiunea noastră viitoare.

13. Să se creeze armatele de ocupaţiune, pentru industrie, comerţ, meserii, muncă şi finanţe.

Avem în ţară şi peste hotare admirabile elemente pentru aceste îndeletniciri. Un studiu, cât de sumar, ne poate convinge că chiagul vieţii publice, promotorii şi posesorii averilor spirituale şi materiale ale popoarelor din Peninsula Balcanică, au fost de origine şi de factură romană şi macedo-română. Macedo-românii sunt elementele creatoare dinamice, cari fac şi înlesnesc circulaţia sângelui acestor popoare.

Astăzi, pe aceştia, ca şi pe alţii din alte părţi, suntem în măsură de a-i salva. Astăzi nu mai putem privi impasibili cum sunt desnaţionalizaţi.

Astăzi nu mai putem comite crima de a asista la această desnaționalizare, fără a pune în joc toate forțele noastre, pentru a o împiedica și pentru a recâștiga elementele pe cale de dispariție în mase etnice eterogene.

Așezați în punctele strategice și diseminați, după aptitudini în tot cuprinsul țării, macedo-românii ar face penetru noi opera de cucerire și de consolidare pe care astăzi, ca și în trecut, o fac și au făcut-o în decurs de veacuri, pentru streini.

Nu vorbesc, bine înțeles, de macedonenii cari trebue păstrați pe locurile lor ancestrale și cari au o misiune bine definită la locurile lor de origine. Vorbim de acei macedoneni deja înstreinați și cari nu mai pot fi repatriați cu folos pentru românismul integral.

Așa zișii mărgineni, cari au civilizat și romanizat Dobrogea, cari au diseminat orașele ș satele din Vechiul Regat cu atâtea întreprinderi prospere, pot și trebue să fie cultivați conform aptitudinilor lor, pentru formarea acestor armate de cucerire economică, pentru opera de regenerare națională.

In ce privește pe românii din America, aceștia trebuesc toți readuși în patrie. Crescuți la școala muncii, în formidabilele uzine americane, și meniți să dispară după cel mult două generații, acești români nu pot fi substituiți cu puhoiul de jidani și alți streini cari ne-au năpădit pământurile și au acaparat bunurile naționale. Ce strălucite elemente de cucerire economică ne-ar putea da acești români, dacă nu i-am uita și lăsa pradă înstreinării!

Se impune ca suprafața țării să fie diseminată cu întreprinderi, cu uzine, cu cooperative, cu ateliere, cu mari depozite, cu magazine de desfacere, cu intrepozite, cu tot felul de instituțiuni economice, în raport cu necesitățile regiunilor respective și cu aptitudinile **românilor de sânge**, recrutați de pe tot cuprinsul teritoriilor locuite de români.

14. Să se înlesnească circulația sângelui național, prin înzestrarea imediată a țării cu o rețea de autostrade, cu drumuri de comunicație impecabile pe uscat și pe apă, și cu pătrunderea lor până și pe vârful munților și pe oceanele îndepărtate.

Această operă e indispensabilă, pentru ridicarea standardului de viață națională, pentru circulația bunurilor, răspândirea culturei, pentru circulația persoanelor, pentru apărarea națională, pentru crearea și punerea în valoare a tuturor bogățiilor, pentru îmbrăcarea țării în haină de sărbătoare, pentru prezentarea ei față de streini, penrtu propagandă națională, pentru transformarea, pentru transfigurarea, pentru dinamizarea întregei vieți publice, pentru înflorirea țării și pentru pregătirea strălucitului ei viitor.

Pentru crearea acestei măreție opere naționale e necesar a se mobiliza întreaga națiune, spre a fi executată în termenul cel mai scurt.

15. Să se formeze spiritul public în sensul de a deveni organică credința că a sprijini industria, comerțul, cultura, arta, ca și orice îndeletnicire românească, publică sau privată, trebue să constitue pentru orice român de sânge, în primul rând, **un misionarism de stat.**

Sub stăpânirile streine, românii au fost izgoniți din orașe. Cei cari au reușit totuș de a se așeza la orașe pentru a îmbrățișa meseriile și negoțul, ca și cei ce treceau prin școli înalte și îmbrățișau cariere academice, de mici copii erau învăluiți în atmosfera spiritualității streine, ceeace făcea ca marea lor majoritate să treacă cu timpul în rândurile maselor streine sau înstreinate. Pentru a se ajunge la acest rezultat, nici mijloacele violente nu au fost nesocotite.

Noi nu trebue să fim violenți. Dar nu este permis ca românul să fie absent de pe câmpul de luptă Intreaga viață publică și privată trebue îndrumată în sensul ca vorba și fapta să fie la fel.

Nu e permis ca românul să țipe naționalism, pentru ca în acelaș timp să se arunce cu arme și bagaje în rândurile streinilor.

Streinii exploatatori se prezintă solidar. Ei nu dau concurs românilor. Dimpotrivă, și astăzi sunt animați de spiritul exclusivist, care tinde la strivirea inițiativelor românești. Am văzut cum, această mentalitate moștenită, stăpânește deopotrivă și pe unii din românii de rasă, cum românii nu se sprijină reciproc, cum în virtutea unei infirmități, — produs al vicisitudinilor timpurilor de robie politică și economică, — românii, până în timpurile din urmă, pe când țipau naționalism, în fapt, fără a-și da seama, erau trădătorii propriei lor cauze, susținând cu sângele și carnea lor streinismul; cum, fără de acest concurs, întreaga țesătură a dominației spirituale și economice a streinilor nu ar fi putut exista.

Condiția indispensabilă pentru a pune stăpânire pe viața statului, pe bogățiile spirituale și materiale ale țării, este ca să creem climatul necesar pentru a se desvolta acea spiritualitate publică și privată, care să facă să trăiască în orice moment în român, ca și în streinul autohton, dinamismul spiritual românesc, credința că aparține unui mare popor, unui popor de mare viitor, care, prin toate mădularele lui, nu poate respira decât continua devenire spirituală a neamului românesc.

Fiecare român trebue să fie dominat de credința că românizarea orașelor, a întregei țări, punerea în stăpânire a românului pe toate bogățiile ei, nu stă în afară, ci în noi înșine, în conștiința trează de orice clipă a noastră a tuturor despre datoriile sacre pe cari le avem față de Patria și Neamul nostru.

Fiecare trebue să ne spunem în orice moment al vieții, nu de formă, ci cu adâncă convingere, cu o convingere care să facă una cu carnea și sângele nostru, că întâi suntem români și pe urmă, orice altceva. Că Patria e principalul resort al vieții noastre, că Patria nu e un teritoriu determinat sau un conglomerat de populație, ci este, și nu poate fi, decât spiritualitatea poporului făuritor de stat, acea spiritualitate care a dat naștere, care a creat, Statul Român, i-a determinat evoluția și-i guvernează continua lui devenire.

16. Trebue să știm că înainte de a forma armatele de apărare și atac, înarmate cu armele fizice, trebue să formăm armatele de propagandă, ideologia, spiritualitatea animatoare.

Trebue să înțelegem toți că numai misiunea noastră istorică ne justifică existența, că. pentru a avea un stat în fapt, trebue să-l avem mai întâi spiritualicește.

Popoarele barbare cucereau prin forță brută. Clădirile lor se spulberau însă pentrucă nu aveau la bază o spiritualitate creatoare. Dacă, totuș unele din ele au avut o durată, aceasta s'a datorat faptului că s'au făcut instrumentele unei spiritualități streine care le-a luat sub puternica ei protecțiune. Numai sub puternicile aripi ale acestei spiritualități și numai în funcție de această spiritualitate de împrumut, și-au putut perpetua o existență precară.

In zadar ni se vorbește de misiuni improvizate. Misiunea trebue să iese din rărunchii proprii. Fără o existență spirituală proprie, fără o misiune istorică de cultură și civilizație, statele și popoarele nu au dreptul de a se perpetua și consolida. Statele de acest fel, ca rămășițe ale unui trecut haotic, nu pot constitui decât cauze de războaie și anarhie. Prezența lor sfidează dreptatea imanentă și conștiința universală.

State și popoare parazite nu se pot admite. Ele sunt menite pieirii, după cum e menit pieirei tot ce e parazitism. Eliminarea cadavrelor, a reziduilor trecutului anarhic, se impune în viața internațională, ca și în viața internă a statelor. Europa cea nouă, lumea nouă care se ridică din adâncuri, cu noua spiritualitatel care pune stăpânire pe glob, cere purificare. Mortăciunile vor fi extirpate, oriunde s'ar găsi.

Să ne fixăm bine asupra adevărului enunțat mai sus: **Forțele** brute n'au clădit decât construcții efemere, cari s'au năruit la prima adiere de vânt. Să ne gândim la cuceririle triburilor tartate, la imperiile, arab, turc, austro-ungar, rus, etc.

Sunt timpuri când marile conglomerate de cultură și civizație nu pot sta în calea unor anumite forțe brute, în fața unor anumite hoarde inavaldatoare. Aceste răsturnări de ordine au în istoria omenirii rolul pe care îl au ciuma, holera, epidemiile în general. Sunt ca șuvoaele provocate de furtună. După ele trebue să vie soarele spiritualității umane ca să repare ruinile, opera de curățire și de eliminare a intrușilor. Odată cu curățirea terenului, omenirea își reia cursul normal al desvoltării sale.

Nu tot astfel se petrec lucrurile cu popoarele înzestrate cu înalte aptitudini de cultură și civilizație, învestite cu o misiune de ordine morală imanentă. Aceste popoare își dau seama că orice cucerire brutală seamănă venin, dezordine, revoltă, anarhie ; că întrebuințarea forței brute pregătește cataclisme ; **că orice cucerire în ordine materială trebue precedată de cucerirea în ordine spirituală care să o justifice și eternizeze.**

Romanii au pornit din cetatea lor, pe care o puteai înconjura într'o zi cu o brazdă de plug, pentru ca să formeze trepjura într'o zi cu o brazdă de plug, pentru ca să formeze trepjura **Moles Romanum.** Cucerirea lor cu armele fizice a fost precedată de cucerirea cu armele spirituale, cu superioritatea de gândire și de organizare. Popoarele supuse cu armele erau mai întâi supuse cu armele spirituale. Înșiși distrugătorii de mai târziu ai imperiului roman nu au rămas în afară de puterea creatoare a populațiunilor încăpute sub stăpânirea lor vremelnică. In popoarele supuse se năștea mai înâi, după cum era înăscută și în conștiința poporului roman, conștiința atavică a

mădriei, a demnității care se rezuma în cele trei cuvinte: **Civis romanus sum!**

Formidabilele cuceriri, fără vărsare de sânge, cea italiană și cea germană, la cari am asistat, înainte de declanșarea actualului război mondial, nu au fost decât cucerirea în ordine spirituală urmată de aplicarea pe teren, după cu mactuala încleștare unversală nu e decât realizarea pe calea armelor a acelorași cuceriri spirituale.

Germanii și italienii și-au format în adevăr cele mai puternice armate ale timpului de față. Dar aceste armate au fost, ele însele, produsul armatelor spirituale, din cari emană și cari le dă puterea. Conducătorii de astăzi ai Germaniei și Italiei își dau seama că **prima cucerire, adevărata cucerire, este în ordine spirituală, că toate celelalte vin dela sine ca un dar dumnezeesc.**

De aceea s'au înconjurat de formidabile armate de propagandă. Inainte de pornirea războiului cu armele fizice, armatele acestea au luptat în plin câmp de războiu spritual. Și au luptat, nu numai în interiorul țărilor respective, ci în afară, în țările limitrofe și până în depărtări, în viitoarele obiective și, am putea spune, pe tot globul. **Sunt fundamentele de granit, sunt pilaștrii pe cari se ridică cuceririle lor în ordine fizică.**

Armatele acestea de propagandă au lucrat și la noi. Lucrează în continuu. Își dispută terenul. Sunt prezente pretutindeni și cuceresc. Pătrund insensibil. Acestea sunt adevăruri de cari orice român trebue să fie oricând pe deplin conștient.

A ne pregăti în primul rând formidabile armate de apărare și atac în ordine spirituală e o chestiune de viață și de moarte.

Sufletele ostașilor de pe fronturi din acest izvor abundent și nesecat își alimentează bravura și eroismul. Totul există în spirit, înainte de a exista în materie.

Când aruncăm priviri retrospective, nu putem să nu fim cuprinși de adâncă melancolie. Conducătorii noștri din trecut au privit Europa care se naște cu ochi impasibili. Se pregăteau de rezistență în ordine fizică, își pregăteau arme fizice și nu-și dedeau seama că aceste arme nu ne pot servi la nimic, dacă nu ne vom pune mai întâi prima și grava întrebare:

Unde sunt armatele spirituale ale națiunei? In mâinile cui? Cine formulează Marile Idealuri, Țelurile Permanente, cari să animeze, să dinamizeze națiunea, să formeze fondul spiritual,

cu care, înarmate, armatele de propagandă mai întâi, apoi cele fizice, să pornească la luptă pe teren.

Peste douăzeci de ani noi am orbecăit în întuneric, pe când marile națiuni urmăreau țeluri precise, se dinamizau și aruncau în vâltoare armatele lor de propagandă și de cucerire.

Cu toate inițiativele lăudabile, cu toate unele aparențe contrare, nimenea, de sus și până jos, în guvernare, în învățământ, în toate ramurile vieții publice și de stat, nu știa de unde venim și unde mergem. Ne caracteriza o absență totală de pe câmpul de luptă al afirmațiunei creatoare.

Față de această stare de lucruri, era natural ca Ministerul Propagandei, de sub regimul trecut, să nu poată lucra, decât orbecăind în acelaș întuneric ca și celelalte resorturi de stat. De aceea a trebuit să asistăm la înfiripărea unor organe de propagandă alcătuite din elemente lipsite de viață, de elemente parazitare sau paralizatoare, de elemente moarte, formate la școala vechilor regimuri, de elemente dușmane prin definiție ale spiritualității dinamice și cari, în timpul din urmă, — culmea ironiei, — erau chemate ca să o promoveze, să animeze, să dinamizeze națiunea, pe când adevăratele elemente rămâneau nedescoperite, nepuse în valoare, date uitării. Aceste elemente, dată fiind starea de lucruri existentă, nu puteau fi decât indezirabile.

Era aici o adevărată parodie și un pericol de moarte pentru neam și țară. I se dedea neamului narcotice, ca să-l facă să creadă că intră în făgașul lumei care se naștea, că se regenerează, prin câteva reforme și progrese aparente în ordine materială, pe când în realitate sub forme de împrumut se cultiva lumea și oamenii vechi.

Dar a sosit timpul redresării. Dacă scriitorii, publiciștii, ziariștii, se vor recruta numai din misionarii, din apostolii neamului, dintre aceia cari vor avea în sângele și carnea lor, specificul neamului, geniul lui ancestral, și dacă li se vor da mijloacele de acțiune, se va pune bazele primelor armate de propagandă, bazele de existență, de viață, de viitor, ale Națiunii și Statului Român. Se vor pune bazele eroismului și ale marilor înfăptuiri

AFIRMAREA NOASTRA LA EXTERIOR

17. Să se dea tuturor cetăţenilor educaţia necesară, pentru a înţelege, a trăi şi pune în practică misionarismul Statului Român.

Micile State din estul european, pe cari le-a găsit actualul război, au fost create în aparenţă din necesitatea de a se satisface principiul de naţionalitate şi democraţie. In realitate, existenţa lor se datoreşte în primul rând rivalităţii marilor puteri. Iar în ce priveşte configucaţiile teritoriale rezultate din războiul trecut, acestea îşi datoresc aspectul lor de astăzi, necesităţii aceloraşi mari puteri de a-şi crea armate la răsărit, de a se pune un cordon izolator între marile popoare rivale, pentru a le paraliza ascensiunea.

Nu există stabilitate dacă nu ai centrul de gravitate în tine însuţi.

Existenţa unor state şi popoare care e în funcţie de un anumit echilibru dictat de interese cari nu rezidă în ele însele, se nărue la prima bătae de vânt. Am spus acest lucru într'o conferinţă ce am ţinut la Satu-Mare la 24 Ianuarie 1936. Am spus atunci că dintre statele mici dela Marea Nordului până la Egipt, singurul care ar avea şansa de a rămnea ar fi România, dac . . . **Dacă îşi va asuma o misiune istorică.** Furtuna a venit şi prevederea a devenit realitate, din nenorocire şi în parte, şi pentru noi.

Astăzi ne-am redresat. Numai acestei redresări providenţiale se datoreşte înlăturarea dezastrului total. Misiunea noastră istorică a apărut la orizont. Am redobândit un echilibru. Am devenit făuritori de isorie. Am reluat firul desvoltării ancestrale. Ne-am fixat centrul de gravitate în noi înşine. Am redevenit noi înşine. Am îndeplinit mari fapte de arme, cari vor deveni legendare în istoria mondială. Am redevenit eroi legendari.

Numai cu astfel de fapte se asigură existenţa şi dăinuirea unui popor ,raţiunea lui de a fi. Eroismul neprecupeţit, isvorât din cele mai curate idealuri constructive îţi pecetlueşte soarta pentru eternitate. Şi spiritualitatea unui popor nu se pecetluieşte decât prin marile lui înfăptuiri, prin eroismul fiilor săi.

Am văzut că statele cari nu au o existenţă spirituală nu au raţiunea de a fi, că trebue să-ţi asiguri această raţiune,

pentruca să ai dreptul de a exista şi de a te perpetua în ordine fizică.

Pentru orice om care înţelege semnificaţia lucrurilor, era evident că, odată cu apariţia fascismului şi a naţional socialismului, a nouei spiritualităţi animatoare, tot ce era clădit pe baza principiilor vechi era condamnat în principiu.

Incă de pe atunci a apărut la orizont imposibilitatea de a se menţine starea de lucruri creată de trecutul război mondial imposibilitatea de a se păstra configuraţiile geografice fixate de tratatul dela Versailles. Şi nu se putea să nu fie aşa, din momentul ce omenirea e setoasă de o pace spiritualizată şi din momentul ce pacea de atunci a fost prezidată de oameni cari nu erau la înălţimea principiilor cari ar fi trebuit să-i stea la bază, din momentul ce aceste principii nu erau pe deplin concretizate în conştiinţa universală.

Din momentul ce, în conformitate cu pricipiile desvoltate de noi, principii cari stau la baza nouei lumi care se naşte, numai acele state aveau şansa de a se perpetua în noua stare de lucruri care apărea la orizaont cari aveau o misiune istorică de îndeplinit în raport cu noua spiritualitate animatoare ; evident că la orice guvern, şi în toate ramurile vieţii de stat, trebuia să se facă vizibilă misiunea istorică a statului român, să pătrundă adânc în conştiinţa publică, la românii de sânge, ca şi la minoritari, în ţară,, ca şi peste hotare, această înaltă misiune.

Totul ar fi trebuit să fie pus la punct. O puternică armată de propagandă trebuia aruncată în valuri, în acest scop. Mijloacele de înfăptuire difuzate prin toate mijloacele de stat, şi, în primul rând trebuiau să pătrundă în toate şcolile pentru a forma dinamismul generaţiilor viitoare, raţiunea lor de existenţă.

In câteva cuivnte se poate concretiza totul. Scopul pentru care Traian a ocupat Dacia a devenit actual. Noi suntem bastionul popoarelor din bazinul mediteranian, nucleul viitoarei formaţiuni statale care va unifica aceste popoare într'un tot indivizibil, purtătorii de cuvânt ai culturii, ai dinamismului, ai spiritualităţii creatoare în aceste părţi. Noi suntem bastionul care garantează continuitatea culturei, al sângelui spiritual mediteranian, dela Adriatica la confiniile viitoare ale Germaniei ,dela confiniile lumii slave, dela nord din inima imperiu-

lui moscovit, până în Asia Mică, până la Marea Egee și Marea Mediterană.

Aici trebue să ne creem noi imperiul nostru spiritual, avantgarda viitoarei noastre expansiuni. Acestea sunt idealurile de bază cari trebuesc să fie în oricare locuitor al țării și să le facem să pătrundă și să trăiască peste hotare, să devină ambianța spirituală în care se mișcă poporul român.

Nu trebue să pierdem însă din vedere că consolidarea internă de care ne-am ocupat în altă parte trebue să preceadă și să fie baza pe care va avea să se ridice cucerirea spirituală și consolidarea externă a statului, fără de care existența noastră e în vânt.

In raport cu cele de mai sus, trebue să accentuăm din nou că un popor fără un țel determinat, fără o misiune istorică, nu poate exista, că baza de exsitență a statelor și popoarelor în lumea de mâine nu va mai putea fi forța brută, nici interesul egoist, ci puterea de afirmare în ordine spirituală, puterea de creațiune, munca constructivă, valorile pe cari le poate aduce în dar progresului general al omenirei. In viața internă a statelor, ca și în viața internațioală, nu poate fi un alt criteriu de selecționare și clasificare.

Trebue deci, înainte de toate să trăim din plin misiunea noastră istorică. Dar aceasta cere totodată puterea de orientare. Va trebui deci să ne cunoaștem vecinii, să-i studiem, să le scrutăm rațiunea lor de existență. Armatele noastre de propagandă trebue să fie bine pregătite în acest scop. Din marele război prin care trecem, din sacrificiile lui nemăsurate, din eroismul armatelor, din gloria lor nepieritoare, se vor naște mijloacele pentru a curăți Europa de toate rămășițele nenorocite ale unui trecut de violență, jaf și arbitrar.

Un lucru e sigur: Barbaria va trebui să dispară din jurul nostru, că, în principiu, și în urma nouilor stări de lucruri e condamnată, că toate înfiltrațiunile nomazilor dela nord în teritoriile cari au făcut parte din spiritualitatea mediteraneană vor trebui să dispară, că arienii vor fi singurii stăpâni ai Europei de mâine, că, la această operă de curățire și de reconstrucție din temelii, misiunea istorică a statului și poporului român va trebui să intre în măsură covârșitoare.

Nu e vorba aici de siluire **more barbarico**, ci de cultură și civilizație, de liberarea corpurilor sociale de balastul moștenit

care le paralizau aripile, de desvoltarea unei spiritualități noui, menită de a pune stăpânire pe popoare care să le alimenteze puterile constructive, să le inobileze și spiritualizeze.

18. — Să se țină seamă că, pe măsură ce se va elimina iudeo-democrația și bolșevismul, ideologia creștină va pune stăpânire pe conștiința popoarelor și va avea un rol hotărâtor în desfășurarea relațiilor internaționale și să se crească generațiile cari se ridică în această credință.

Până de curând iudeo-democrația și francmasoneria erau dominante în viața internațională. Acestor influențe asupra conștiințelor este a se atribui slăbirea sentimentului religios și înlăturarea lui de către bolșevici. Popoarele nu pot fi aduse în stare de animalitate fără a le lipsi de singura pârghie, sigura care le susține moralul, sentimentul religios. De aceea iudaismul și masoneria își au ca principală țintă distrugerea credinței. Numai reducerea omului în stare de brută poate asigura domnia iudaică pe pământ.

Infrângerea puterilor dizolvante va aduce după sine în mod automat repunerea în valoare integrală a creștinismului ca pârghie de neînfrânt pentru inobilarea și spiritualizarea popoarelor. Acest fapt va aduce după sine noui și grele probleme.

Pacea dela 1918 a fost o pace de interese. Pacea care va eși din acest războiu va fi o pace spiritualizată. Intrucât spiritul guvernează materia, va trebui să se ție seamă, nu de interesele aparente ale neamurilor, ci de fondul lor spiritual, de spiritul lor animator. Va trebui deci să se ție seamă de marile principii cari guvernează ființa umană în toate timpurile: **Spiritul creator, Dreptatea, Morala imanentă.**

Aceste principii condamnă tot ce se bazează pe siluire, pe forță brută; tot ce anihilează ființa umană, o degradează și o scoate din domeniul afirmațiunei spirituale. Or, în părțile de sud-est ale Europei, siluirile au jucat un mare rol în decursul ultimilor milenii. Marea răscruce istorică în care ne găsim implică scadența urmărilor acestor siluiri. Să nu ne gândim decât la teritoriile ocupate de mahomedani și cari altădată au fost leagănul creștinismului și izvoarele vii ale doctrinei sale. Renașterea creștină, purificarea spirituală a popoarelor, care se va realiza în urma acestui războiu, va ridica conștiințele la înălțimea unei concepții de drept și de dreptate care nu va putea admite ca substratul etnic care ne-a dat altădată înteme-

ietorii creştinismului, pe martirii şi sfinţii lui, să rămâie mai departe anchilozat în religia lui Mahomed, impusă lui prin forţa brută în epoca invaziilor arabe.

Orice ezitare şi orice rezistenţă va fi de prisos. Nimicirea tuturor siluirilor milenare vor eşi înfăptuite în principiu din acest război. Să nu ne uităm că noi contribuim la înlăturarea lor cu toate puterile noastre, cu eroismul cel mai curat şi cu cel mai nobil sânge al nostru. Şi să nu uităm deasemenea că noi suntem, că noi am rămas singurii moştenitori în aceste părţi ai foştilor stăpânitori, că ordinea şi morala imanentă nu admit prescripţie şi nici substituiri, că tot ce emană din spirit are pecetea eternităţii.

Lumea nouă care se naşte sub egida lui Christos şi la care participăm cu toată fiinţa noastră etnică, implică deci o redresare totală.

Acestea nu sunt visuri. Acestea sunt realităţi spirituale, cari vor deveni mâine probleme la oridnea zilei, pentru cari trebue să fim pregătiţi şi cari trebue să trăiască intens în fiecare din noi.

Nu suntem un popor laş. Am dat dovadă în cursul existenţei noastre milenare, şi o dovedim azi cu prisosinţă pe câmpurile de bătălie. Trebue să ne afirmăm pe faţă în văzul tuturor. Italia, încă de pe timpul expoziţiei coloniale franceze, a afişat în văzul lumii harta imperiului roman din timpurile cele mai glorioase. Azi statuile Cezarilor sunt scoase de prin muzee şi puse la locurile lor, purtând cu ele idealurile de expansiune ale poporului italian. Iar hărţile imperiului roman, ca idealuri specifice, sunt afişate pretutindeni.

Suntem datori să ne scoatem şi noi din adâncuri idealurile specifice ale rasei; să concretizăm şi noi în văzul lumei rostul nostru în lume; să punem şi noi în văzul tuturor, nu pe corifeii mărunţi ai partidelor politice perimate, şi nici pe aceia din timpurile de hărţuială cu barbarii, ci să punem pe pieţile publice pe Deceneu, pe Buerebista pe Alexandru cel mare, pe Decebal, pe Traian; pe toţi aceia cari au jucat un rol determinant în făurirea spiritualităţii noastre; **să facem şi noi din naşterea Romei principala noastră serbare naţională, acea care să ituchipeze trecutul nostru integral şi măreţul nostru viitor.**

Misiunile popoarelor, privite peste secole şi milenii, nu es din diferitele conjecturi istorice, ci din sângele lor propriu. Cei

ce trăesc în inteligenţă şi ştiinţă şi rămân aici nu au posibilitatea de a citi în evenimente şi, prin ele, permanenţa firului conducător al popoarelor. Nu poţi scoate dintr'un tartar un german, un francez sau un român.

Cineva îmi spunea despre reflecţiile unui profesor german cu privire la elevii lui străini. Se creşte canibalul în universităţile germane, capătă tot aspectul mediului în care s'a format. Dar, îndată ce ajunge în ţara lui, redevine canibal. Numai lustru şi orientare în materie ne dă inteligenţa. Sângele dictează. Acelaş profesor, vorbind despre anumiţi vecini ai noştri de origine asiatică, spunea că aceştia, cât timp au fost sub dominaţia spirituală germană, prezentau oarecare cuminţenie, simptom de adaptare la condiţiunile de viaţă şi la climatul moral al Europei. De îndată ce au fost lăsaţi de capul lor, instinctele de pustă au reapărut la suprafaţă.

Nu se improvizează o misiune istorică şi nici nu se poate ascunde sau camufla aspecte înşelătoare. Misiunile isorice es din profunzimile milenare ale vieţii popoarelor. Se poate ca, la anumite epoci, să le piardă din vedere din punctul de vedere al inteligenţei, al conştiinţei de moment. Dar, la marile răscruci de drumuri, reapar la lumina zilei, ca apa din adâncurile pământului, care poate sta aoclo mii de ani, până ce-şi face drum la suprafaţă.

De aceea în ordine spirituală nimenea nu se poate ascunde. Rolul nostru, rolul popoarelor cari ne înconjoară, e bine definit. El ese din moştenirile lor ancestrale şi e format pe pământul pe care-l ocupă, frământat cu acest pământ, pentru cele autohtone, şi adus din pământurile de origine, pentru cele ce au venit din alte părţi.

In lumea spirituală care se naşte nu ne putem baza decât pe realităţi spirituale, singurele cari dictează permanentul şi eternul, nu pe ficţiuni, pe construcţiuni hibride dictate de interese meschine, de inteligenţa celor fără legături milenare cu pământul Europei, fără fond spiritual şi fără orizont.

Acelaş lucru se poate spune şi despre celelalte continente. Pământul se spiritualizează. O nouă epocă de înfăptuiri spirituale îşi face drum. In lumina şi căldura cea nouă care va pune stăpânire pe glob, fiecăruia i se va pregăti locul ce i se cuvine, în raport cu spiritualitatea sa animatoare. Suntem în era dreptăţii, a misiunilor reale.

S'a terminat cu ficţiunile, cu minciunile, cu arbitrarul, cu violenţa, cu substituirea celui bun prin cel rău, cu răsturnarea valorilor în profitul forţelor dizolvante şi destructive. Mergem cu paşi gigantici spre dreptatea imanentă, spre descoperirea răufăcătorilor, punerea lor la punct şi pedepsirea lor.

Dacă noi nu luăm încă cunoştinţă despre rolul ce ne revine în construcţia devenită conştientă a nouei Europe, aceasta se datoreşte că nu am eşit încă de sub impresia loviturilor ce le-am primit dela forţele destructive în decurs de veacuri, faptului că încă nu îndrăznim să stăm solid pe propriile noastre picioare, cu toată participarea noastră integrală la făptuirea nouilor stări de lucruri, cu tot eroismul fără seamăn al armatelor noastre. Nu ne dăm seama încă că, în noua lume care se naşte, chiar dacă ar mai fi la început întruchipări hibride datorite moştenirilor trecutului ne puse încă la punct, nimenea nu va putea pretinde şi nu va putea păstra decât ceeace e în raport cu moştenirea sa ancestrală, cu misiuunea istorică pe care o poartă în sânge.

Să ne luminăm deci conştiinţele. Să ne înţelegem pe noi înşine şi să facem şi pe alţii să ne înţeleagă. Să ne nizuim să facem să cunoască fiecare popor misiunea şi rostul lui. Să vie fiecare cu idealul lui de înaltă cultură, de înaltă spiritualitate creatoare, cu moştenirea lor milenară europeană, dacă o au, cu sângele lor adevărat. Să se cunoască fiecare pe sine. Se va vedea atunci unde este misionarismul, creaţiunea spirituală, raţiunea de existenţă, puterea de a făuri istoria, de a determina destinul popoarelor.

. De mult am scris şi propovăduit aceste adevăruri. Cu mult înainte de începerea actualului război. M'am adresat de multe ori oamenilor de guvernământ, atrăgându-le atenţia asupra lamentabilei noastre politici externe alături de cei meniţi să dispară, în urma desvoltării nouei spiritualităţi care încinge globul. Iudaismul, francmasoneria, mercantilismul, infectau totul. Orice umbră de lumină nu putea pătrunde în această besnă.

Acm ne redresăm. Mergem cu paşi repezi spre unificare, consolidare şi solidarizare internă şi externă, însă nu în materie, ci în spirit, nu în moarte, cum a fost, ci în înviere, în creaţiune în dinamism spiritual, în armonie, în viaţă.

Să eşim din haos, în lumina şi căldura solară spiritului creator. Să ştie tot poporul, de sus şi până jos, că, fără privirea în sus, spre Dumnezeu, spre ideal, fără înălţare sufletească, fără spirit de sacrificiu şi eroism, nu există mântuire, progres, creaţiune şi viaţă ; că, fără stea călăuzitoare, fără conştiinţa înaltei sale misiuni, poporul acesta nu poate exista.

EXPANSIUNEA NOASTRA PE TEREN

19. — Să se procedeze de urgenţă la determinarea şi cultivarea zonelor noastre de influenţă, la punerea punctelor de reper în teritoriile viitoarei noastre expansiuni.

Propblema conglomeratului haotic dela nord se punea de mult conştiinţei mele. Mi-am dat seama de multă vreme că la rezolvarea acestei probleme va trebui să avem un rol determinant.

Acest conglomerat s'a întins destul şi pe socoteala noastră, împietând şi paralizând misiunea noastră în sud estul european. Această substituire imorală, paralizatoare, destructivă de valori umane, nu se putea perpetua. Era destinat marele popor german să-i pue capăt. Ultimele războaie şi rezultatele lor nu au putut avea alt rol decât pregătirea pentru acest mare eveniment, pentru rezolvarea acestei probleme ajunsă la scadenţă.

Era un pericol permanent pentru cultura şi civilizaţia Europei care nu se mai putea tolera ; o substituire de valori în flagrantă contradicţie cu ordinea imanentă a lucrurilor ; o pleavă umană pe un vast teritoriu care ameninţa cu înăbuşirea popoarelor constructive ale Europei, purtătoarele culturei şi civilizaţiei globului.

In 1935 am făcut o hartă în care am determinat eventuala noastră expansiune în aceste părţi. Acum evenimentul e în plină desfăşurare. Parte din dezideratul meu de atunci s'a înfăptuit, pentru moment. Dar fără să întunecăm câtuşi de puţin drepturile noastre de repunere în stăpânire din apus, şi miazăzi, a sosit momentul să precizăm faţă de toată lumea aspiraţiile noastre dela nord.

Deja, prin însuşi modul în care participăm la războiu, se vede c ne mişcăm instinctiv pe linia strămoşilor. Am ajuns în Crimea, la Nicolaev şi la Charcov, pe drumul bătătorit de valurile noastre vii purtătoare de puteri creatoare. Mai târziu am

fost daţi înapoi de hoardele destructive, cari ne-au luat locul. Acest fapt nu constituie însă un drept.

Nici când forţa destructivă nu a creat drepturi, ci numai situaţii pasagere până la redresarea şi punerea în valoare a puterilor constructive. Nici când pleava umană nu poate fi substituită substratelor etnice superioare. Şi dacă aceasta a avut totuşi loc în virtutea unui pasager val istoric, lucrurile trebuesc puse din nou la punct, în conformitate cu drepturile pe cari le dă spiritul creator faţă de materia haotică.

Trebue deci să facem de pe acum să se înţeleagă că în noţiunea de strivire a bolşevismului şi de transformare a Rusiei, noi trebue să ne avem asigurate drepturile noastre de expansiune dealungul Mării Negre până la Marea de Azof, cu atât mai mult cu cât, în lipsă de colonii, şi victime perpetui ale agresiunilor nordice, noi am fost mereu micşoraţi şi martirizaţi, iar astăzi, reduşi ca întindere şi populaţie şi cu o mare misiune istorică de îndeplinit în mijlocul forţelor destructive cari ne-au năpădit, avem strictă nevoie de teritorii de expansiune şi de plasare ale viitoarelor noastre surplusuri de populaţiune.

Intre bălăriile umane cari au invadat aceste teritorii şi noi nu poate fi termen de comparaţie.

Chestiunea punerei acestor puncte de reper în toate regiunile viitoarei noastre expansiuni suscită o infinitate de probleme şi de sforţări, cărora suntem datori să le facem faţă cu curaj şi cu demnitate.

Când consolidarea noastră internă va fi fapt împlinit, când spritualitatea rasei va fi fost pusă în valoare, când rămăşiţele trecutului iudeo-masonic se va fi evaporat, când fiecare român se va naşte a doua oară în Patria şi Neamul său, când vor fi dispărut de pe suprafaţa ţării elementele neutre, statice, negative, dizolvante, destructive, moarte, când evreul care până de curând, avea toată libertatea de a săpa la temelia ţării, de a dizolva şi distruge, de a răstigni pe Christos sub ochii noştri impasibili, va fi devenit amintirea unui vis urât; când generaţii noui, născute a doua oară pentru Patria şi Neamul lor vor fi văzut lumina zilei, când totul va fi pus pe bază de sacrificiu şi eroism. atunci se va vedea, se va simţi, se va trăi idealurile specifice ale rasei şi se va trece cu elan irezistibil la cucerirea noastră spirituală, la izgonirea barbariei, la punerea punctelor de reper, la expansiunea noastră pe teren; atunci numai se va realiza măreaţa axă Roma-Berlin-Bucureşti, care ar avea rolul să regenereze omenirea şi să dispună asupra viitoarei stăpâniri a globului.

CONCLUZII

In lumina celor expuse, apare în toată goliciunea lui pericolul care pândea statul şi poporul român, dacă nu se proceda la totala schimbare a vechei stări de lucruri, dacă nu se punea bazele operei de scoatere din adâncuri a elementelor optime ale naţiunei, dacă nu se înlătură dela conducere partidele politice cari, prin rolul pe care-l jucau în viaţa statului, constituiau o cămaşe de forţă aplicată naţiunei, pentru a-i zădărnici putinţa de afirmare, şi dacă nu se crea climatul necesar pentru punerea în funcţie a geniului specific, a spiritualităţii creatoare, care până acum nu a fost chemată să-şi spună cuvântul, a geniului naţional care dormita încă în adâncuri uitate şi fără de care nu se poate nici consolidare internă, nici încadrare demnă în viaţa internaţională ; nu se poate pune bazele măreţei misiuni istorice a statului şi poporului român.

Ne trebuiau măsuri eroice. Transformarea radicală care să ne pue pe bazele adevăratei noastre existenţe nu se putea face cu măsuri paliative. Nu se putea crea o lume nouă cu oameni vechi.

Prin proclamarea revoluţiei naţionale, prin încadrarea noastră în rândurile statelor totalitare, s'a condamnat în principi lumea care a fost şi s'a iniţiat, o lume nouă opusă felului de a fi al celei vechi.

Trebuesc întrebuinţate toate mijloacele pentru a face să pătrundă în conştiinţa fiecăruia acest mare adevăr.

Trebue să ne dăm seama că schimbarea asta radicală în întregul complexului de stat nu se poate face de pe o zi pe alta; că schimbarea totală a centrului nostru de gravitate din interior la exterior, dela individ la comunitatea naţională, e susceptibilă de multe camuflări şi supterfugii, atât în viaţa internă a statelor, cât şi în viaţa internaţională.

A trăi pentru neam şi pentru ţară, a te sacrifica pe altarul lor ,a trăi în mod eroic, nu poate intra în concepţia şi normele de existenţă ale oamenilor cari au alcătuit stâlpii de existenţă ai lumii perimate. Pătura conducătoare de pretutindeni

nu se poate să nu o poarte în sânge şi să nu se fixeze, conştient sau nu, de vechile concepţii.

Pentru această pătură nu poate fi Patria principalul rost de viaţă. Interesul ei nu poate fi decât interesul individului sau de gaşcă, rezultat c interesul strâmt iudeo-democratico-masonic, în care pot trăi oamenii din această categorie. Pe omul de construcţie veche nu-l poţi face ca să aibă Patria şi Neamul ca principalul rost în viaţă. Nu se poate ajunge decât la mimetism, la camuflări, la substituiri şi mistificări, la haine de împrumut, la aparenţe înşelătoare, la paralizarea şi condamnarea adevăratei renaşteri naţionale.

Renaşterea naţională nu este, nu poate fi o operă de suprafaţă. E o problemă extrem de grea ,o problemă de adâncuri nepătrunse, o problemă care necesită o primenire totală a individului, o structură socială nouă, alte legi ieşite din spiritualitatea genuină a neamului cari, toate, nu numai că nu se pot realiza cu oameni vechi, dar devin imposibile prin însuşi faptul perpetuării, printr'o infinitate ed camuflări meşteşugite, revoluţiune, guvernele, cultura, întregul aparat de stat.

Cât timp focarele de infecţie nu vor fi extirpate, statul şi poporul acesta nu se va perpetua sau consolida în noua lume care se naşte. Şi focarele de infecţie sunt în noi înşine în toţi aceia cari nu se nasc a doua oară pentru Patria şi Neamul lor.

Când trecem fără să ne cutremurăm pe lângă masonerie şi pe lângă iudaism, pe lângă toate focarele destructive, nu poate exista mântuire. Când trecem orbi şi surzi pe lângă relele cari ne rod, când le cultivăm în propria noastră fiinţă; noi toţi cari ne agităm la suprafaţă nu putem constitui decât figuri decorative, manechine cari stăm în calea progresului şi condamnăm ascensiunea naţiei.

Am arătat în expunerea ce am făcut, cum învţământul opera de guvernământ, viaţa publică în general a vechiului regim scotea la suprafaţă epavele morale, cari, îmbrăcate în fast, dela academician până la cel mai din urmă funcţionar, se impunea ca organe de conducere, de edecaţie publică, de justiţie, de administraţie. Am arătat cum elementele de benficiu, de parvenire, de decor, fără anima, fără spiritualitate, elementele statice, moarte, nu pot fi decât străine de idealurile vieţii noastre interioare de stat şi ale afirmării noastre externe, pe cari le-am expus mai sus.

Din toate cele expuse, rezultă ca ultim rezumat că trebue să ne conformăm marilor noştri înaintaşi, marilor noştri eroi din toate timpurile, pe cari trebue să-i facem vii în noi, în carnea şi sângele nostru. Aceşti mari ascendenţi, de pe toată întinderea pământului tracic, dacic şi mediteranian, devenind promotorii marilor înfăptuiri, caşi marii eroi cari au împins progresele omneirei în istoria universală, şi-au dat seama şi au trăit adevărul axiomatic care transpiră din întreg conţinutul prezentei expuneri, atât de frumos concretizat de poetul nostru naţonal, D. Bolintineanu :

Viitor de aur Ţara noastră are,
Şi prevăd prin secoli a ei înălţare.
Insă mai'nainte trebue să ştim,
Pentru ea cu toţii falnic să murim.

Ion Colfescu-Delaturda

Pasteluri Sufleteşti

Julien Vocauce

Sub bacheta mea de metal,
Sunaţi suflete de cristal ;
Apari odată, Spirit Vital !

Pe-o stâncă, în faţa unei cascade,
Un om priveşte pe gânduri
Cum Timpul trece şi fuge.

Traducere de **Alex. Th. Stamatiad**

SPIRITUALICEŞTE TRANSILVANIA A FACUT STATUL ROMÂN ; PRINCIPATELE AU FOST BRAŢUL ; TRANSILVANIA A FOST SUFLETUL.

Prietenia Româno-Germană

La 27 Iulie a. c. s'a constituit la Bucureşti, Asociaţia Româno-Germană, cu cuvenita amploare, solemnitate şi fast, în scopul evident de a cimenta o colaborare şi prietenie trainică între aceste două popoare.

Făcând, cu totul abstracţie, dela constituirea numitei Asociaţii, voim să arătăm aci, în linii mari, cari sunt principiile de bază şi criteriile realizării unei prietenii durabile româno-germane, în momentele actuale.

In primul rând găsim, că trebue să tindem spre a adaptare reciprocă la calităţile şi caracteristicile esenţale ale celor două popoare. Înţelegem prin aceasta, străduinţa poporului german de a cunoaşte şi de a se apropia de genuinitatea românească, de sufletul neamului nostru, precum şi străduinţa poporului român, mergând în aceeaşi direcţie, spre sufletul poporului german. Va fi mai uşor acest lucru pentru germani, decât pentru români, din motive uşoare de înţeles.

In al doilea rând se impune imperativul acceptării noilor principii şi concepţii de viaţă, ale epocii, a cărei temelie a fost creiată de Fuehrerul Adolf Hitler şi Ducele B. Mussolini. Mentalitatea tuturor acelora, cari solicită calitatea de membru al unei asociaţii de prietenie româno-germană, trebue să fie net şi sincer corespunzătoare principiilor dominante astăzi în noua Europă, a cărei zori se arată la orizont. Şi anume, ea trebue să fie omogen, antiiudaică, antimasonică, antibolşevică şi positiv eroică, patriotică, naţionalistă, îmbrăţişând întreg tineretul cu căldură şi purtându-şi dinamismul împotriva corupţiilor şi disoluţiilor de tot felul.

Fără toate acestea, iarăşi, nu poate exista o prietenie româno-germană. Firește, așa-zisa anglofilie trebue extirpată cu desăvârşire.

In al treilea rând trebue să se facă apel, în ambele tabere, în special la aceia, cari cunosc bine limbile respective, adecă germanii să cunoască limba noastră şi mai ales noi să cunoaştem limba germană. Zic, mai ales, pentrucă așa e cazul. Tot nouă românilor ne incumbă mai multă atenţie, mai multă sârguinţă, mai multă selecţiune şi înţelegere stărultoare.

Aceia dintre români cari posed limba germană şi şi-au însuşit şi cultura germană, sunt cele mai potrivite elemente pentru realizarea acestei prietenii şi a scopului urmărit.

Un fapt: mai acum vreo 7—8 ani, subsemnatul şi d. Dr. Sbârcea, din Braşov, fost preect şi câţiva alţii, voiam să ne trimitem copiii la şcoala germană; având nevoe pentru aceasta de autorizaţia Ministerului am fost refuzaţi. Ei bine o astfel de mentalitate trebue exclusă, ab ovo. Eu însu-mi, am terminat, acum 44 de ani, şcoala primară germană din Braşov. iar după 5 clase de liceu la Şaguna, am făcut ultimele 3 şi bacalaureatul iar la nemţi, la Honterus, şi, slavă Domnului, de naţionalismul meu nu se poate nimeni îndoi, din cei ce mă cunusc, dimpotrivă, am profitat mult prin cultura germană pe care o admir şi sunt astăzi scriitor şi ziarist român.

Dar să mai relevăm un fapt, la care, poate, nu s'a gândit nimeni până acum: este vorba de extraordinara afinitate între poporul german şi cel român. O mică analiză ne va lămuri.

Poporul german este caracterizat, ca cel al „poeţilor şi filosofilor" — „das Volk der Dichter und Denker". Ori, nu are şi poporul nostru aceste însuşiri, prin excelenţă? „Românul e născut poet" — spune o vorbă veche şi justă, şi apoi ce dovadă mai bună vrem despre spiritul filosofic al poporului nostru, decât minunatele noastre proverbe! Suntem un popor tânăr, dar filosofia noastră savantă are posibilităţi vaste de desvoltare, dacă ar porni dela popor, iar nu dela speculaţiuni abstracte, ajungând la negarea credinţii, cum a făcut-o unul din filosofii noştri elogiaţi, de astăzi.

Poporul german este iubitor de glie, viteaz, patriot, eroic, sentimental, având şi o bună doză de realism, exact ca şi poporul nostru. In special sângele nostru daco-tracico-roman, se apropie mult de cel german. Şi totuşi avem de învăţat dela germani: simţul pentru colectivitate, spiritul de organizare, trebue să le desvoltăm. Dragostea pentru copii şi tineret trebue să ne încălzească şi să ne călăuzească mai mult. Trăim pentru copiii noştri, aceasta să ne fie directivă de viaţă!

O prietenie între români şi germani pe baza principiilor expuse aici, ne va fi, firește, de cel mai mare folos.

DR. IOAN AL. BRAN-LEMENY

„Frăția muncii românești"

— Contribuții la marea reformă a Statului român —

„Frăția muncii românești" s'ar putea numi organul politic, social și economic al Romhânilor, având la temelie comunitățile sătești, la sânul cărora s'ar strânge toți fiii de sânge ai neamului nostru țărănesc. Ar fi organizația aceasta cea mai firească, născută din dragostea cea mai curată, de neam, legând laolaltă, lângă glia străbună, toate sufletele și viețile românești, într'un ideal suprem, al muncii pe ogorul națiunii, care este satul cu rosturile sale.

Este necesară o încordare frățească la muncă, cu pricepere și tragere de inimă, din partea fiecărui Român de sânge, pentrucă sunt atâtea lipsuri de împlinit, atâtea lucruri de îndreptat în mult oropsita gospodărie a satelor noastre, din cauza netrebniciei cârmuitorilor din trecut, când nimeni nu s'a îngrijit de soarta țăranilor, spre a le da o mână de ajutor să se refacă de pe urma celuilalt război, purtat tot de ei, cu jertfe nemăsurat de grele, tot pentru desrobirea pământului strămoșesc.

Organizat în comunități sătești, păstrând legături strânse famiiare, de rudenie și de sânge, înfrățindu-se prin muncă și sentimente de neam, conducându-se conștient de aceleași interese românești, atât în sânul restrâns al familiei, cât și în sânul larg al societății, poporul român, reîntregit în granițele sale firești, întrunește toate calitățile rasiale superioare pentru a se avânta pe căile progresului, prezentându-se ca un mare și puternic bloc etnic, perfect închegat sufletește prin eroismul său fără seamăn în lupta uriașe cu barbarii.

„Frăția muncii românești" se va întinde, de aci înainte, pe întregul cuprins nestirbit al țării, refăcând viața neamului, cu tradițiile glorioșilor voevozi, cari pururea au stat aci de veghe în Cetatea Carpaților. Într'o horă gigantică, ca în bazme și legende, se va prinde la viață nouă, prin muncă spornică, tot Românul de pretutindeni, la chemarea buciumului cu vestea cea mare de arhanghel, a reînvierii neamului românesc.

In toate unghiurile țării mărite se va desfășura o muncă uriașă de producție, o muncă de primenire a sufletelor, de purificare a simțurilor și gândurilor românești de străinism, de tot ce ne-a întinat și ne-a pătat viața până în prezent. Chemați de imperativul nouilor orânduieli europene, spre a contribui fiecare popor, cu specificul său național, la alcătuirea unei lumi mai drepte, Românii se vor înfățișa în armura neîntrecutei lor vitejii, cu o moștenire de virtuți și tradiții ale unui popor nobil, străvechiu, de țărani bravi, într'o strălucire de vrednicie fără asemănare.

Ce înțelept, ce bun și cu ce răbdare îngerească se înfățișează poporul nostru dela țară. Și cât de puțin a fost înțeles de către cârmuitorii săi ! Abia acum, la mare necaz, în mijlocul viforniței războiului, când se pune problema viitorului, a existenței neamului, îl vedem pe țăranul român în toată măreția lui, ridicându-se tăcut pe culmile îndatoririlor sale, de apărător neclintit la hotarele pământului strămoșesc, jertfindu-se pentru ai săi, cei de acasă, pentru mormintele bunicilor și străbunicilor, cari la fel s'au jertfit în lupte necurmate pentru acelaș pământ, udat cu lacrimi și sânge contra barbarilor și păgânilor .

Cât de mici trebue să ne simțim noi, cei dela orașe, în fața acestei lumi românești a satelor, de unde ne tragem obârșia, adoptând o viață cu tipare străine, atât la port cât și la vorbă. Imi dau perfect de bine seama, ce prăpatsie de cugete și simțiri desparte încă lumea satelor de lumea orașelor. Mă văd copil de școală în satul meu natal, trăind din plin viața sănătoasă în sânul naturii, luând parte la secerișul grâului, la săpatul porumbului și la cositul fânului. Muncile acestea agricole, însoțite de veselia fetlor și flăcăilor, ce se întreceau în hărnicie, erau prilej de cântece și glume, măsurându-se cu mulțumire rodnicia pământului de pe urma trudei plugarului și preamărindu-se dărnicia cerului.

Deslipit de lângă colegii mei de școală primară, mă văd urmând cursul liceal, trăind în mediul unui oraș străin, unde viața românească se găsia înăbușită sub influența manifestărilor culturale străine și dușmănoase oricărui avânt de progres românesc. Mă purtam îmbrăcat ca țăranii din satul meu până în clasa a treia de liceu, când mi-am comandat costum orășenesc, spre a mă contopi în mediul colegilor străini, apropiindu-mă tot mai mult de felul lor de viață.

Timpul vacanțelor îl petreceam acasă, în sat. Când mi-am

făcut apariţia în biserică, de sărbătorile Crăciunului îmbrăcat în haine negre, orăşeneşti, am simţit pentru prima oară, că m'am înstreinat de satul meu. Foştii mei colegi de şcoală şi de joc, cu cari vara mă luam la întrecere, alergând în cămăşile albe şi descălţaţi, spre a ne arunca în valurile Oltului, pe care îl treceam, înotând dela etatea de zece ani, văzându-mă îmbrăcat nemţeşte, au început să râdă, apoi să mă privească cu un sentiment de răceală, ca pe un domnişor străin, desrădăcinat din casa părintească.

Reîntors dela biserică, m'am desbrăcat repede de costumul orăşenesc şi am revenit iar în hainele mele ţărăneşti, prinzându-mă la joc cu flăcăii şi fetele, bucurându-mă din nou de întreaga dragoste a foştilor mei colegi de şcoală şi a rudelor mele.

Sentimentul de înstrăinat în mijlocul consângenilor mei săteni, l-am avut tot timpul, cât am continuat studiile la oraş, petrecând vacanţele acasă, când sătenii, văzându-mă flăcău mare mă salutau, ca pe orice străin cu: „Bine aţi mai venit, domnule pe la noi!" Ei ar fi dorit, de sigur, să rămân în mijlocul lor, ca preot, notar sau învăţător, spre a le fi cumva de ajutor în viaţa lor trudită, dar vâltoarea vieţii m'a dus tot mai departe de inima poporului, până ce m'a înghiţit lumea împestriţată a Bucureştilor.

Aci s'au simţit străini, dorind a se reîntoarce iar la vatra satului părăsit, toţi scriitorii de seamă ai neamului nostru: Coşbuc, Goga, Iosif, Chendi, Bârsan, şi mulţi alţii. Ei au văzut prăpastia socială dintre sate şi oraşe şi au înţeles, ca şi Eminescu, că poporului român îi lipseşte chiagul sufletesc, care să unească în cuget şi simţiri lumea satelor cu a oraşelor. Aurel Vlaicu s'a simţit atât de străin în Bucureşti, că a trebuit să încalece pasărea lui măiastră, dorind să-l ducă iar în satul lui natal, spre a nu se mai reîntoarce niciodată în mediul cosmopolit al Capitalei.

Dar nu numai sentimentul firesc al dragostei faţă de locul natal, de care sunt sràns legate amintirile copilăriei celor mai mulţi orăşeni, originari dela ţară, ne recheamă acasă, ci mai presus de toate sunt poruncile vremurilor noui, cărora trebue să ne supunem cu toţii şi cari ne îndeamnă să ne adunăm iar pe lângă căminurile strămoşilor noştri, să refacem legăturile cu satele, cu minunatele lor bogăţii sufleteşti, comori nepreţuite, unde s'au păstrat în toată curăţenia lor, obiceiurile şi tradiţiile din timpurile de glorie ale neamului nostru împărătesc.

Târziu au înţeles Germanii necesitatea de a-şi reface neamul lor în jurul ogoarelor, părăsite de populaţia satelor, din cauza mirajului vieţii sterpe orăşeneşti. Şi cu greu ei vor reîmprospăta rezervoriul energiilor rurale, cari au fost atrase până la secătuire de întreprinderile industriale. Asemenea şi Francezii abia acum au început să înţeleagă marea importanţă a ţărănimii, care a fost neglijată cu totul în vremurile din urmă.

Şi nu este numai problema pâinii de toate zilele, ce preocupă în momentul de faţă aceste două mari naţiuni europene în legătură cu ţărănimea cultivatoare a pământului, ci sunt în primul rând îngrijorările, să nu slăbească până la sleire, puterile generatoare ale neamului, pe care se reazimă însăşi existenţa acestor mari popoare.

Pentru noi, Românii, problema regenerării neamului nu se pune din punctul de vedere al subţierii păturii ţărăneşti, ci numai din acela al conservării elementului sătesc, pentrucă suntem un neam de ţărani. De aceea nu ne preocupă decât îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă ale ţăranilor. Noi avem în prezent mai mult o problemă economico-cultural-socială, ce preocupă în mod constant guvernul ţării noastre în legătură cu populaţia satelor. Şi odată recunoscută importanţa acestei probleme, este dela sine înţeles, că întreaga atenţiune a conducătorilor Statului, trebue să se concentreze asupra masselor poporului nostru dela ţară, în cadrul nouei ordini europene.

Iată pentru ce credem că reconstrucţia politică a Statului român nu se poate realiza pe alte organizaţii mai trainice decât ale comunităţilor săteşti, penrucă în jurul satelor se pot aduna toţi Românii de sânge, populaţia oraşelor compunându-se în majoritate din elemente originare dela ţară, putând ori-când să-şi revendice orăşenii drepturile lor de coborâtori din părinţi sau bunici români, cari au trăit la sate. Astfel, noţiunea de sate nu se mărgneşte numai la populaţia cu domiciliul în comunele rurale, ci se lărgeşte cnosiderabil, cuprinzând şi pe toţi orăşenii de obârşie ţărănească. De aceea propaganda cea mai sănătoasă pentru noua organizare politică a ţării noastre, trebue să înceapă cu înfiinţarea comunităţilor săteşti, în sânul că-

rora să fie atrase toate elementele crăşeneşti originare, direct sau prin părinţii şi bunicii lor, dela ţară.

Prin articole anterioare, publicate în „Romnia Eroică", am arătat pe larg rolul economic, social, cultural şi mai ales politic, al comunităţilor sătesti, pe cari se poate înălţa durabil noul organism al Statului român. La baza acestor comunităţi va sta „Frăţia muncii româneşti", dragostea de neam, care să cimenteze sufletele în jurul locurilor natale, lângă brazdele muncite ale ţăranilor noştri.

N. ISTRATE

CERBUL ŞI VIŢA DE VIE

— DUPĂ ESOP —

Fugărit de vânători
Cerbul se ascunse într'o vie.
(Dese ori,
Se repetă această comedie . . .).

Vânătorii depărtându-se puţin,
Pentru-o clipă, el, scăpat,
Repede s'a apucat
Să mănânce — frunză verde de pelin . . .

(Vorba vine . . .)·
Auzindu-l, le revine
— Ce noroc!
Inima la loc:

Pun la ochi — şi pac!
. . . Iute-i, deteră de hac . . .
El, murind, gândi în sine:
—Ce să fac!

Bine,
Mai îmi merit soarta
Şi trec Poarta,
Pedepsit,

Că mi-am necăjit
Pe mântuitorul meu! . . .
. . . Pedepseşte Dumnezeu —
Şi cu toată prisosinţa!
Ispăşeşti,
Când cu gândul nu gândeşti,
Nerecunoştinţa . . .

CRIDIM

SUB SEMNUL GLORIEI

Clipele de astăzi sunt cele mai de seamă pe care i-a fost dat neamului românesc să le trăiască, el aşezându-se pe culmi de glorie în Istoria Universală.

Nici când un popor mic ce lupta pentru a-şi păstra cu fiinţa etnică şi colţul de pământ ce i-a fost hărăzit în stăpânire, nu s'a gândit că va participa cândva la făurirea istoriei unităţii şi la zidirea lumii noui.

Nici când, chiar subt Ştefan cel Mare şi Sfânt, subt Mihai Viteazul, subt Carol I, sub Ferdinand întregitorul, oştile române nu au dat atâtea pilde de vitejie, acoperind de cinste stindardele noastre. Naţiunile nu trăesc numai din puterea economică, ci mai ales din jertfa liber consimţită de întreg poporul.

Catastrofa Britanică, este o înaltă lecţie de pedagogie statală dovedind că tot aurul din lume nu poate menţiune o împărăţie, dacă nu există flacăra ce ridică pe om deasupra materiei şi îl face să primească jertfa vieţii ca cea mai de seamă dăruire de sine.

Anglia a urzit un Imperiu pe temei de bogăţie şi l-a conceput apărat de mercenari, de străini, fără ca fiii săi

să se înhame în hora morţii şi, numai câţiva să fie chemaţi a primi botezul sângelui.

Regulele vieţii s'au răzbunat, cutremurând şi pe cei ce nu vor să vadă, şi să judece arătându-le că asemenea Impărăţii cu picioare de lut se prăbuşesc când furtuna se deslănţue, căci banul este el însuşi un trădător ce se întoarce întotdeauna, în contra acelora ce-i încredinţează soarta lor.

Deasemenea forţele mari spirituale biruesc pe păgâni, pe nelegiuiţi, pe pângăritorii de altare, pe cei ce credeau că pot întemeia o lume pe brutalitate, pe ură, pe chinuiri, pe înfricoşare şi pe iubire, adevăr, dreptate, credinţă.

Cruciada ce se poartă astăzi în contra banului ce a mistuit sufletele şi a prăbuşit un neam, *pe cel evreesc*, cruciada ce se duce în contra acelora ce au nesocotit pe Hristos şi Sf-ta Evanghelie, cartea cărţilor, aceea ce este pârghia vieţii, toată această mare învălmăşeală, la care participă toate continentele, este pentru restaurarea dreptăţii şi biruinţa adevărului etern ce inobilează viaţa, ridică pe om şi-l duce în pragul Dumnezeirii. Ce mici suntem pentru asemenea vremuri, cele mai covârşitoare dela potop încoace ! Ce grozavă lecţie ne-o dă istoricele desfăşurări ce le trăim, afundând în întuneric o trufaşă împărăţie şi ridicând un mic popor de păstori, al nostru, chemat la marea misiune de cavaler al Domnului, însufleţit de el pentru a săvârşi marele isprăvi ale Războiului Sfânt.

Doamne ! cum să-ţi mulţumim că ne-ai hărăzit cinstea a parcicipa la înfăptuirea voinţei tale de prefacere a lumii, înscriind numele de Român pe fila de onoare în cartea neamurilor.

Doamne ! ajută poporul tău smerit,, dă-i Doamne puterea, biruind pe alţii, *să se biruie şi pe el însuş* în slăbiciunile sale, căci numai astfel va bine menrita binecuvântarea Ta şi a Patriei.

ALEX. GR. CANTACUZINO.

Viaţa economică şi selecţionarea valorilor

PILDE VII LUATE LA FAŢA LOCULUI

— Cazul fraţilor Dăncilă de la Turda —

In articolele noastre am avut ocazia să constatăm şi să demonstrăm, că Statul Român numai atunci va fi stăpân pe destinele sale, când toate elementele componene vor fi alcătuite din rasa pură românească. Statul format de evoluţia istorică a poporului român nu se poate desvolta şi nu îşi poate găsi încadrarea, care i se cuivne în viaţa internaţională, fără a deveni el însuşi în toate ramurile lui de activitate. Cea mai grea ramură de activitate, pe care trebuie să o cucerim este activitatea economică. In industrie şi comerţ străinii şi în special jidanii şi-au creiat un vast câmp de activitate. Românul, fiind înlăturat de pe câmpul de afirmare economică, trecea drept lipsit de aptitudinile necesare pentru a activa ca element creator. Ajunsese slugă la străini.

Vina acestei stări de lucruri cade în întregime în sarcina vechilor partide de guvernământ, cari pactau cu străinii, atât cu cei din interior, cât şi cu cei de peste hotare.

Nu s'a căutat a se scoate la suprafaţă şi a se pune în valoare elementele creatoare în industrie şi comerţ. Aceste elemente, dacă s'au afirmat, au făcut-o din propria iniţiativă, în mod sporadic şi luptând cu tot felul de greutăţi, cari veneau adesea chiar dela organele de Stat, afiliate, cu ştiinţă sau fără, străinilor.

In acest haos şi în această situaţie detestabilă, am căutat în trecut să scoatem în evidenţă faptul că românii nu numai că nu sunt lipsiţi de aptitudini în industrie şi comerţ, dar că ei pot creia în aceste ramuri de activitate o atmosferă specific românească şi o putere de afirmare superioară străinilor.

In această privinţă am avut ocaţzia să scoatem în evidenţă opera măreaţă, realizată de macedoneni şi aptitudinile excepţionale, pe cari le prezintă aşa zişii mărgineni, referindu-ne la aşezările româneşti din lungul Carpaţilor, începând dela munţii Haţegului şi până la cotul Moldovei.

Această populaţie este moştenitoarea vechilor păstori, cari

duceau românismul până în stepele ruseşti, până în nima fostului imperiu turcesc, şi la vest, până în Panonia.

Noul Stat Român va fi organizat pe baza principiului de rasă pură, care va domina în Europa nouă, care se naşte. Atenţia noastră trebeu să fie îndreptată cu toată străduinţa în această direcţie.

Va trebui să aruncăm privirile în tot cuprinsul teritoriilor româneşti şi să punem în valoare toate elementele creatoare cari astăzi zac în părăginire, graţie trecutului dezastruos, pe care l-am moştenit dela vechile partide de guvernământ, în Regatul vechiu, şi dela stăpânirile străine duşmănoase, în teritoriile desrobite.

Conform principiilor noastre, pentru a demonstra teza, pe care o susţinem, procedăm prin exemple practice, luate la faţa locului.

FAMILIA DĂNCILĂ

Dela 1923 şi până la 1930 am funcţionat ca judecător la Turda. Am cunoscut cu această ocaziune un mic comerciant, instalat la un colţ retras din acest oraş, având o prăvălie de coloniale, delicatese şi băuturi spirtoase. Era de origine din Poiana-Sibiului, şi avea pe acea vreme soţie şi trei copii, de vârstă de şcoală. Am plecat din Turda. Comerciantul, despre care am amintit, a murit în vârstă relativ tânără, lăsând o văduvă îndurerată şi pe cei trei copii nevârstnici.

Pentru a demonstra puterea de afirmare a mărginenilor în industrie şi comerţ şi pentru a scoate în evidenţă comoara pe care o posedă neamul nostru în regiunea despre care vorbim şi pe care n'a ştiut să o aprecieze până acum, e suficient să punem în evidenţă activitatea acestei văduve : cazuri similare găsim oricând în rândurile acestei populaţii.

Elena Dăncilă, rămasă văduvă în anul 1926, în vârstă de 34 de ani fiind, cu doi băieţi minori şi o fată şi cu un negoţ pe care era condamnată să-l ducă singură cu propriile ei mijloace, a reuşit, nu numai să perpetueze întreprinderea moştenită, dar şi să o desvolte.

Nu numai că a desvoltat acest comerţ, dar a luat în întreprindere cărăuşia publică cu autobuze pe anumite linii, care

a adus un câştig şi un capital, care urma să fie luat în exploatare mai târziu de copiii ei.

Pentru tenacitatea şi puterea de luptă a acestor oameni, relevăm, că soţul reposat al acestei valoroase românce, înainte de a fi negustor în Turda, a ţinut în acea regiune o moşie în arendă, pe care a trebuit să o părăsească, în urma persecuţiei suferite de la fosta stăpânire, şi să se retragă la Râmnicul-Vâlcii, unde a întreprins o nouă activitate comercială între anii 1915 şi 1919, când a avut posibilitatea de a se reîntoarce la Turda.

Copiii au moştenit, nu numai capitalul tatălui şi mamei lor, dar şi aptitudinile lor, pe cari le purtau în sânge. Odată deveniţi majori, s'au alăturat mamei lor şi împreună au desvoltat şi au dat o varietate întreprinderilor, care a adus pe toţi la o strălucită performanţă în indusrie şi comerţ.

DUPA 20 DE ANI

După ani şi ani m'am reîntors în localitatea, unde, cu aproape 20 ani în urmă, am funcţionat ca judector, şi am cercetat pe aceşti valoroşi români şi pe mama lor. Am făcut constatări extraordinare.

Dela micul negoţ, pe care l-au moştenit dela părinţii lor, care i-a părăsit înainte de vreme şi i-a lăsat neajutoraţi, au ajuns la mari întreprinderi industriale şi comerciale, pentru cari numai impozite plătesc Statului între trei şi patru milioane anual.

Posed unul dintre cele mai frumoase imobile în centrul oraşului Turda. Au în stăpânirea lor localul, fost al fabricii de bere din această localitate, care a aparţinut unor firme străine.

In acest local au o fabrică de rom, lichcur şi sirop, una dintre primele din ţară, o vastă pivniţă de vinuri, depozit de bere şi toate acesoriile necesare.

Pentru a releva importanţa afacerilor pe cari le încheie, e suficient să arătăm, că, pentru cifra de afaceri, la fabrica de rom şi licheur, întreprinderea fraţilor Dăncilă plăteşte Statului un impozit de circa opt milioane de lei anual, în afară de impozitul comercial menţionat mai sus.

Am cercetat în diferite ocazii fabrici şi întreprinderi si-

milare ale străinilor în diferite părți ale țării, nu am găsit nicăieri, ordinea disciplina și calitatea mărfurilor produse, pe cari le-am găsit la această întreprindere.

Strălucita situație în care au ajuns moștenitorii lui Ioan Dăncilă, micul comerciant dela 1923, trecută prin tenacitatea și puterea de muncă a mamei lor, Elena Dăncilă, este și astăzi în plină ascensiune. Au deja două sucursale, una la Ludus și alta la Câmpeni, în munții apuseni.

Moștenitorii Dăncilă: Ioan și Dumitru Dăncilă, cu mama lor, Elena Dăncilă, au mai înființat o societate în 1937, de cărăușie publică, la început, transformată mai târziu, după intrarea în funcțiune a C. F. R., în cărăușie de transport pentru material, lucrând doi ani la lucrările de fortificații din Oradea, la cazărmile din Dej și la alte diferite lucrări militare.

Cinci mașini autocamioane au rămas din cele opt sau zece inițiale.

PILDE VII

Dacă am cerceta activitatea diferitelor familii de mărgineni în diferite părți ale țării, am constata multe cazuri de acest fel.

Cazul de mai sus a fost constatat și cercetat de noi personal. Cunoaștem persoanele și am putut să le urmărim în toată evoluția lor.

Aptitudinile acestea, pe cari oricine le poate aprecia, din rezultatele practice, sunt remarcabile. Suntem datori să le scoatem în evidență și să le dăm ca model de pricepere, activitate și cinste românească.

Statul și publicul nostru trebue să ia cunoștință de acest caz și de toate cele similare, pentru ca cu toții să ne dăm seamă de valorile pe cari le posedăm, pentru ca să știm că avem tot ce ne trebue, că avem un material uman excelent, pentru a înlătura din viața Statului influența străină și pentru a deveni noi înșine în toate ramurile de activitate.

Exemplul fraților Dăncilă, Ioan și Dumitru, și al mamei lor Elena, ne stau înainte ca strălucită pildă de geniu productiv, ordine, disciplină, cinste și hărnicie românească.

Flavius.

CRONICĂ

ANIVERSARE SPANIOLA

Un amic mi-a spus că a stat câteva luni în Spania. L-am întrebat: Ai învățat spaniolește? Răspunsul a fost: — Ce să învăț, spaniola e învățată gata, e atâta asemănare între cele două limbi! Și cu toate acestea câtă depărtare între noi și spanioli. Până nu de mult, Spania era pentru noi o țară îndepărtată geograficește și îndepărtată de sufletele noastre. Astăzi Spania s'a apropiat considerabil. Spaniolii ne sunt astăzi frați dintre cei mai apropiați. Reintrăm pe făgașul pe care ar fi trebuit se mergem totdeauna. Apropierea sufletească a suprimat distanța geografică. De ziua națională a Spaniei, am vibrat și noi la unison cu marea noastră soră.

Suntem pe drumul cel bun. Avem credință că nu va fi departe timpul când popoarele latine se vor închega în acelaș tot, formând acelaș corp și acelaș suflet și suprimând orice distanță între ele.

România Eroică se asociază cu entuziasm la sărbătorirea spaniolă și strigă din toată inima: **Trăiască Spania.**

DUCELE MUSSOLINI LA 59 DE ANI

La 29 Iulie Ducele a împlinit 59 de ani. Italia și noi toți am sărbătorit cu toată dragostea ziua Ducelui și a imperiului. Geniul Ducelui planează astăzi asupra lumii. Virtuțile milenare ale Romei au găsit în el un strălucit polarizator. Prin el Roma a redevenit imperială. Presa noastră a fost unanimă în a releva acest eveniment. E o constatare care ne umple inima de bucurie. Atât la Roma cât și la București ideea destinului comun al acestor popoare își face drum larg. Trăim zorii formării unei noi mentalități. Ideea de Patrie își lărgește cuprinsul. In curând Patria noastră, a celor ce am făcut altădată parte din vechiul imperiu roman și i-am moștenit geniul se va înînde pe toată suprafața terenurilor în cari se vorbesc limbi romanice și s'a exercitat vreodată autoritatea romană. Suntem în preajma alcătuirei bastionului din care rasa mediteraneană va porni la noile ei cuceriri.

Nu este lipsită de semnificaţie constatarea că totaliarismul a plecat dela Roma. Sceptrul spiritual al nouei lumi care se naşte e în mâinile Romei eterne, ale Romei cezarilor şi spiritualităţii creatoare; în mâinile noastre ale tuturor moştenitorilor ei, cari ne-am înhămat la marea luptă pentru reclădirea aşezămintelor globului, alături de şampionul tuturor bătăliilor: **Marele şi gloriosul popor german.**

Rolul lui Mussolini şi al Romei la punerea temeliilor acestei reclădiri totale a fost determinant. El nu va fi mai puţin determinant în viitor.

Trăiască Duce.e; trăiască imperiul Romei !!

ASOCIAŢIA ROMANO-GERMANA

La 27 Iulie 1942, s'a pus baza, în cadrele unei festivităţi impunătoare, Asociaţiei Româno-Germane. E un eveniment care vorbeşte dela sine. Fraternitatea de arme româno-germană se transformă într'o fraternitate spirituală. Trăim era înfrăţirii popoarelor creatoare sub bubuitul aprig al tunurilor. Germanii şi latinii vor forma pe viitor un singur tot pentru conducerea şi dominarea spirituală a lumii în care noi românii vom fi încadraţi cu tot geniul specific al rasei noastre. Aceasta e semnificaţia constituirii la Bucureşti a Asociaţiei Româno-Germane. Spiritul care a dominat la constituirea ei e adânc grăitor. Şi el va fi cu atât mai grăitor, cu cât evenimentele se vor precipita pentru înoirea totală a statuui şi poporului român alături de înoirea totală a Marelui Reich german sub conducerea genială a marelui Adolr Hitler şi a bravilor lui colaboratori.

FERDINAND I

In ziua de Sf. Ilie a fost freamăt în Capitală şi la Curtea de Argeş şi reculegere ori unde bate o inimă de român. S'au împlinit 15 ani dela moartea regelui Ferdinand întregitorul. Evenimentele prin care trecem dă acestei zile o semnificaţie deosebită. Războiu ldela răsărit a în toiu, soarta ţării şi a neamului nostru întreg e din nou pusă în cumpănă. Totul depinde de vrednicia noastră. Ferdinand I este acela care a prezidat evenimentele cari au înlăturat în largă măsură nedreptăţile

milenare cari apăsau pe umerii acestui popor. Astăzi trebue să ducem mai departe marea lui operă constructivă. Evocarea memoriei lui e în mintea tuturor. Ea ne cere pe toţi la datorie, alături de viteaza noastră armată. Amintirea lui şi a evenimentelor pe cari le-a prezidat, cere ca fiecare român etnic să ştie ce vrea şi să facă tot ce-i stă în putinţă pentruca opera de acum două decenii să fie desăvârşită.

SUS INIMILE !!

CARŢI. — STROE STROESCU. — **Amintiri despre Badea Gh. Cârţan.** — e o carte de 184 pagni, format mare, care nu costă decât 60 lei, carte din care autorul, retras în munţi la Brezoi, mi-a oferit 5 ex. cu ocazia trecerei mele recente prin acea localitate. Cartea e dela 1936. Dar în această epocă în care se varsă cel mai preţios sânge al neamului nostru pe câmpurile glorioase de bătălie, exemplele de înalt patriotism eşite organic din păturile adânci ale poporului şi eroii de totdeauna trebue să fie prezenţi în mintea şi inima noastră.

Exemplul sublim pe care-l dă Badea Gh. Cârţan de pioasă amintire e scos în evidenţă cu o migălcasă stăruinţă de d. Stroe Stroescu, fost înalt funcţionar la corpurile noastre parlamentare şi retras acum în umnţi, unde trăeşte o nouă viaţă de linişte şi de reculegere. E regretabilă modestia sa fără seamăn. Ţine această preţioasă carte în cartoane, când ea ar trebui să circule din abundenţă mai ales printre acei cari sunt chemaţi să crească generaţiile viitoare şi să dea pildă de eroism şi sacrificiu.

Cine, din generaţia mai veche nu a cunoscut pe Badea Cârţan care, cu desagii în spinare, umbla din casă în casă şi pe la librării, ca să adune cărţi pentru oropsiţii săi fraţi din Transilvania. Apoi lua drumul munţilor şi trecea cu preţioasa comoară prin „vama cucului" înfruntând toate pericolele şi toate ostenelele. Cu drept cuvânt ne spune autorul: „Aceasta a fost ţelul vieţii sale, ţel pe care l-a urmărit până a închis ochii şi aceasta fără comitet, program şi statute; fără plan de organizare şi **strângeri de fonduri**".

E o pildă vie care trebue să trăiască în noi. Indemnăm cititorii să-şi procure cartea dela autor, de la Brezoi, Jud. Vâlcea.

OVID O. DENSUȘANU, — Ce am văzut în Germania, volum 332 pag. Cugetarea—Georgescu Delafras, e o carte proaspăt eșită din teascuri, care s'a bucurat repede de un răsunet în opinia publică, bucurându-se dela început de o publicitate demnă de invidiat. Autorul dovedește un mare talent în a atinge coardele noastre cele mai sensibile.

In ajunul deslănțuirei actualului război pe frontul de apus, pentru a determina poziția beligeranților în luptă și rezultatele cari se puteau sconta, am arătat că Franța și Anglia mergeau cu diligența, pe când Germania pornea la război cu 600 km. viteză pe oră. Din citirea cărții d-lui Densușanu se desprinde în mod intuitiv acest adevăr. Constatări la fața locului fac să se desprindă și să se proecteze formidabila forță productivă și organizatoare a Germaniei. Cunoscând și alte popoare și călătorind și pe alte meleaguri, nu poți să nu constați că un popor ca germanii nu poate fi ținut în situație de inferioritate. Trebue să se stabilească și între popoare, cași între indivizi, un echilibru și o dreptate... Nu poți să pui pleava în frunte și fruntea la urmă. E o măsură contra naturei, contra justiției imanente care nu iartă. Popoarele trebuesc ierarhizate și ele după puterea lor productivă, după gradul lor de spiritualizare, după puterea lor de afirmare eroică pe teren. Din descrierile d-lui Densușanu se desprinde în mod luminos, atât calitățile genuine fără pereche ale acestui popor, cât și locul ce i se cuvine în concertul popoarelor lumei.

De aceea pacea dela Versailles era caducă. Nu se puteau inversa rolurile. Pacea aceea cuprindea în ea germenii viitoarei glorii germane, pe care autorii ei au sădit-o, fără să-și dea seama în însăș clauzele ei. Cu drept cuvânt ne spune autorul:

„Orice apăsare nefirească, chiar milimetrică să fie, pregătește primejdioase oscilații mai târziu". Și deaceea, chiar în zorile păcii de acum două decenii, „chiar în clipa în care s'a semnat, s'a pregătit inconștient o revoluție. O dublă revoluție. A Romei și a Berlinului".

Războiul gigantic în care sângerăm din plin astăzi e războiul echilibrului, al așezării juste a popoarelor, al restabilirei valorilor, al ridicării maselor de pretutindeni, al purificării lor de miasmele răufăcătoare după modelul revoluțiilor pe cari le poartă în vârful baionetelor lor soldații axei de pretutindeni.

Nu se poate să fie altfel. Cel ce vrea să dobândească o certitudine de neclintit, să citească cartea d-lui Densușanu. Un popor cu calitățile pe cari în mod obiectiv le scoate în evidență d-sa în amplele constatări pe cari le face în călătoria sa prin Germania, nu poate nici cădea și nici nu poate fi șampionul unei opere defetiste.

N. P. VAIDOMIR, — Drepturi Românești în Transnistria, e o carte de 84 pag. cu o hartă în text care ne dă informații prețioase cu privire la această nouă provincie românească și e pătrunsă de suflul unui cald patriotism. Autorul își termină cartea cu următoarele cuvinte pe cari nu poate decât să le subscrie orice român de sânge:

„Iar pentrucă în Transnistria ne găsim pe pământ românesc, între frați, vom rămâne acolo pentru a asigura libertate acestor frați, și a întinde imperiul civilizației și peste acest colț de țară românească, așa cum au făcut, acum 2000 de ani marele nostru strămoș Buerebista, și prin aceasta **restabilim la răsărit** — pentru totdeauna — **unitatea geografică, politică, istorică și etnică a pământului și neamului românesc".**

IOSIF BÂTIU, — Naționalism Literar. E o broșură format mic de 60 de pagini, în care naționalismul în literatură își găsește justa lui apreciere. Pe măsură ce ne purificăm etnicește, manifestațiile sănătoase își fac loc în domeniul scrisului. D. Iosif Bâtiu scoate în evidență suflul naționalist care a făcut fondul de inspirație al adevăraților purtători ai condeiului românesc, eșiți din rărunchii neamului pentru care scriau.

Autorul acestei broșuri merge cu pași siguri pe linia de totală însănătoșire a acestui neam. Se citește cu ușurință și e de prima utilitate.

Colonel VASILE NĂDEJDE, — Primejdia Moscovită și Misiunea poporului român. Dealungul a 86 de pag. format mare, într'un stil curgător, autorul scoate în evidență pericolul iminent pe care-l prezintă pentru noi și pentru civilizație Europei vecinătatea barbarilor dela Nord. Referindu-se la testamentul lui Petru cel Mare, care, chiar dacă nu a fost scris, din punctul de vedere al faptelor, e perfect adevărat, D. Prof. Simion Mehedinți, în prefața pe care o scrie pentru a recomanda această carte, spune cu privire la acest pericol:

„Cum Moise a lăsat tablele Legii poporului evreu, tot așa, eu, Țarul Petru, las urmașilor mei sarcina să stăpânească „în-

treaga Europă". Dar nu numai Europa. „Invazia viitoare a țărilor din apus și din răsărit de oamenii nordului (adică de ruși) este hotărâtă **de scopurile providenței,** fiindcă națiunile europene au ajuns cele mai multe într'o stare de bătrânețe aproape de prăbușire sau merg cu pași repezi într'acolo, de unde urmează să fie subjugate de un popor tânăr..."

Citind această carte, oricine se poate convinge de pericolul mortal ce ne pândește dela nord, dacă, după cum se exprimă autorul, nu vom aplica acum rețeta anticului **Cato: DELENDA CARTHAGO.**

ȘTEFAN POPESCU-DRĂGUȘENI, — Baba Dochia — Poem Dramatic — Acest poem Dramatic dovedește cât de mult se împletește talentul d-lui Popescu-Drăgușeni cu geniul popular, cu folclorul din care își făurește poemul. Versificația sa e ușoară și plină de farmec.

REVISTE. — Timocul, — Revistă de luptă național-culturală — anul IX caetul I 1942, ne aduce un prețios material de documentare și de orientare în problemele noastre cu privire la românii rămași în afara granițelor țării din părțile de sud ale teritoriilor locuite de români. Remarcăm câteva titluri: Românii în viața Serbiei de Em. Bucuță; Românii în Peninsula Balcanică, cu o hartă în text, de N. A. Constantinescu; Românii din Bulgaria și Serbia înfățișați la 1913 de prof. G. Vâlsan, de A. Andrei; Cetățile romane pe linia Dunării; originea satelor Timocene, de Dan Ionescu; Chestiunea Balcanică văzută de un geograf român la 1912, de Victor Tufescu; Vechimea Românilor din Jugoslavia, de Gh. Florescu.

După cum se vede sunt articole de o palpitantă actualitate și de prima importanță pentru determinarea țelurilor pe cari le urmărim odată cu desfășurarea evenimentelor epocale prin care trecem.

Nu știm din ce fonduri se susține această revistă. Bănuim că se luptă cu greutăți mari, ca noi toți cari militäm în ogorul național. Ar fi de dorit ca această prețioasă revistă să-și intensifice apariția și să fie răspândită în cercuri cât mai largi în țară și peste hotare.

Cuget Moldovenesc, — Nr. 8-9, August-Septembrie 1942 se deschide printr'un articol substanțial al d-lui Gheorghe I. Brătianu, tratând despre **Chestiunea Mării Negre**. Spicuim din

bogatul sumar: **Misiunea Moldovei** de Toma Vlădescu; România, Rusia și Strâmtorile, de Emil Diaconescu; **Junimea și rolul ei în literatura română,** de Octav Botez, etc.; versuri și un bogat „Varia", cari, toate, dovedesc munca care se desfășoară la această revistă Ieșană, nivelul înalt în care se mișcă și situația de primul ordin pe care o ocupă în publicistica noastră periodică.

Cultura Creștină, Blaj, anul XXII, Ian.-Febr.-Martie, Nr. 1—3, apare într un volum masiv de 180 pag. E inutil să reproducem titluri de articole și de autori. E o strălucitoare faclă a vechei culturi blăjene. Citirea ei înalță și reconfortează Ar trebui să nu lipsească din casa niciunui bun creștin, fără deosebire de confesiune. Din acest număr e cu deosebire impresionant articolul Arhim. Teodosie Bonteanu: **Chinurile nașterei celei de a doua.**

Ramuri, revista literară a Craiovei an. XXXVIII Nr. 6-7, Iunie—Iulie 1942, care a făcut de atâtea ori obiectul comentariilor noastre elogioase, ne aduce cu acest număr, între alt material select, articolul evocator al d-lui Scarlat Struțeanu: **„Câteva Note la „Luceafărul" lui Eminescu".**

Gândirea, an. XXI Nr. 6, Iunie-Iulie 1942, este închinată Balcanilor. Ideea e bine venită. Articole substanțiale ne pun în legătură cu o spiritualitate de care nu putem rămânea streini.

Convorbiri Literare, Nr. 5—6, Mai— Iunie 1942, pune în evidență în articolul de fond personalitatea lui A. C. Cuza. Observaiuni juste și de palpitantă actualitate publică D. I. Rădulescu-Pogoneanu, sub titlul Fenomenul Educației — câteva observări. Atragem atenția asupra articolului de reculegere spirituală, intitulat Lămurire, pus sub rubrica: Ruga Eroică, al d-lui Octav Vorobchievici.

Revista Institutului Social Banat-Crișana an. X, Martie—Aprilie 1942, — în articolul prim ne dă **„Considerațiuni asupra demnității de „Ban" în vechiul drept public"**, de dr. Emil Botiș. Citim articole de Prof. Traian Mager: Comuna Ciuci-Vrfurile; Dr. Paul Stanimir: **Monografia judecătoriei Biled;** Păr. Coriolan Buracu: **Cronica istorică a Almăjului,** etc. Sunt tot atâtea articole cari țin cu vigoare linia de conduită a acestei valoroase reviste bănățene.

Marea Noastră — revistă pentru propagandă, orientarea și apărarea intereselor pe apă — a Ligei Navale Române ne sosește cu Nr. 5—6, an. XI. Găsim acelaș bogat material de propagandă care face ca această revistă să fie indispensabilă oricărui român iubitor de țara lui.

VOCI DIN PRESĂ

„Fapta", de sub direcția inimosului român, Niculae Ioan, Nr. 110—111, din 28 Iulie 1942, publică **„Oda Ostașilor Români"** a d-lui G. Breazu-Ulmu, din care reproducem :

„Porniriți, ieri, în iureș, să desrobiți hotare
Din ghiara nemiloasă a cruzilor păgâni, —
Ați smuls cu spada zestrea lăsată de străbuni
Și-ați revărsat pe plaiuri al libertății soare.
Din piepturi oțelite în focul vitejiei,
Ne 'nfrânte stânci în calea puhoiului (ați pus,
Cu suflete 'ncălzite (de chipul lui Iisus,
Ați înfrățit credința cu brazda scumpă-a gliei.
Azi, flutură pe creste senine tricolorul
Și 'n inimi biruința își (pârguește rodul,
Răstoarnă brazdă nouă, înviorat norodul
Și truda vredniciei își plămădește sporul".

„Viața" Nr. 465 din 3 August 1942 dă următoarele pilde de eroism românesc, sub titlul **„Icoane eroice, din epopee"** de D. Ion Dimitrescu :

„La atacul din ziua de 11 Iunie, un caporal din regimentul gorjean de Infanterie rămâne grav rănit între linii : abia după 48 ore poate fi ridicat de acolo, și lent readus în simțiri. Primele cuvinte, în clipa când își regăsește graiul, sunt: „Domnul Căpitan mai trăește ?... Dar domnul locotenent ?... Atacul nostru a reușit ?"...

Și iată-ne acum strămutați printre cei sacrificați, ale căror icoane domină în prestigioasa apoteoză a victoriei... Din acelaș Regiment de gorjeni, al Diviziei de Infanterie, iată ivindu-se în ziua de 13 Iunie comandantul unei companii de mitraliere, **căpitanul Catrinaru Sergiu** : vede la stânga sectorului său un batalion de asalt oprit de focul aprig al inamicului, — își alcătuește în pripă o grupă de luptă și pornește să atace

spre a degaja acest batalion. Inamicul, lovit pieziș, începe să dea înapoi... In vreme ce batalionul își reia isbânditor salturile de apropiere, căpitanul erou Catrinaru Sergiu cade secerat de un snop de mitralieră...

„Având comanda de companie, ca și căpitanul Catrinaru, — sublocotenentul **Dan Aurel** primește ordinul să trimită la atacul unei cazemate unul din plutoanele sale de Vânători de Munte. Fiind vorba de străpungerea unei rezistențe care bloca înaintarea Batalionului, ia asupră-și această temută cinste. In locul unui ofițer subaltern pornește deci cu plutonul, cucerește cazemate și moare ca un erou de legendară baladă".

In acelaș ziar, din 28 Iulie 1942, sub titlul **„Slovacia"**, D. Gh. Sbârcea face următoarele constatări cari au o semnificație care trebue relevată :

„Străinul care străbate sălbateca vale a Vahului, acest Mureș al Slovacilor, își dă seama că poporul părintelui Hlinka a fost organizat pentru o rezistență eroică îndelungată.

„Libertatea de astăzi a Slovacilor nu este deci simplă întâmplare. Statul proectat de revoluția părintelui Andrei Hlinka pe ecranul conștiinței europene nu este o creațiune efemeră a tratatelor. La temelia lui stă dragostea de libertate a acestui popor crescut în legile aspre ale muntelui, care nu se temenici de abisuri, dar nici de culmi".

Curierul din Deva de sub direcția d-lui Octav Buzgău, în articolul de sub titlul „Prin credință vom învinge", al d-lui Ion Corubuțiu, conchide :

„Să muncim intens cu toții, fiecare la locul unde este pus, să ne facem datoria, punând umăr la umăr, strâns uniți cu toții în cuget și simțiri, să credem, că nici o brazdă românească nu se uită, dar să avem i răbdare mare și încredere.

A crede în Dumnezeu și în puterea Neamului Românesc, nseamnă a învinge !"

Nr. 4 Drum Nou din T.-Măgurele, de sub direcția d-lui C. Nedelescu-Zlotești, în articolul de fond, intitulat **„Dreptatea-Noastră"**, conchide :

„Dreptatea noastră va ieși la iveală, nu prin calcule diplomatice, țesute ca pe vremuri în culisele democrației, ci prin jertfa sângelui care a curs din belșug pe câmpurile de bătae".

E o dovadă în plus despre credința neclintită care încinge-

toate teritoriile locuite de români despre victoria noastră integrală.

Desrobirea din Alba-Iulia care reapare **„După o lună de tăcere,** în N-rul dela 20 Iulie 1942, se întreabă în articolul, sub acest titlu, sub iscălitura d-lui C. Plăianu:

„De ce nu e sprijinită presa de provincie singura care desbate probmele în legătură cu viața locală, privită sub toate aspectele?"

Și după ce declară că „pleacă din nou la drum", știind că „puterea de rezistență numai în noi înșine o putem găsi", își afirmă cu tărie crezul, spunând:

...„Vom căuta să infiltrăm adânc în mintea tuturor că epoca în care trăim e una din cele mai mari din istoria noastră; vom lupta pentru a nu lăsa să prindă rădăcini între români, deprinderea de a găsi rău tot ce văd și tot ce-i înconjoară în țara lor și vom combate din toate puterile tendințele acelora cari lucrează pentru a distruge în sufletul românesc credința în zilele de mâine".

E aceeași credință românească care palpită pretutindeni.

Ardealul, Nr. 22 din 1 August 1942, cuprinde un articol plin de adânci rezonanțe al directorului său, d. Constantin Hagea, intitulat **„Drumuri de Munte"** în care autorul ne aduce și aerul proaspăt dela Vidra, dela casa lui Avram Iancu, unde „ne cuminecăm cu faptele lui sfinte. Și luăm cu noi o părticică din lăsământul lui spiritual: dragostea pentru pământul strămoșesc. Pentru limba și legea românească. Și o sădim această comoară cu toată sfințenia în colțul cel mai ales al inimilor noastre, ca să ne fie îndreptat fără sminteală în fiecare clipă a vieții noastre".

„Porunca Vremei" din 2 Aug. 1942, D. I. P. Prundeni, în articolul de fond intitulat **Și Rusia va renaște,** trage următoarea concluzie:

„Noi împotriva Rusiei ne ridicăm și împotriva ei ne batem. Bolșevismul e un episod vremelnic. Rusia e permanentă. Ortodoxia, ca și comunismul nu sunt, în realitate, decât două faze ale imperialismului rusesc.

„Vecinătatea noastră cu Rusia e doar o vecinătate de arme".

E acelaș refren care trebue să fie viu în inima fiecărui român, a fiecărui european conștient și cu durere de soarta continentului nostru. E aici nevoe de un stat mare și puternic care să ție prin secole front în contra agresiunilor nordice cari numai prin forță vor putea fi stăvilite.

Gazeta dela Turda, de sub direcția d-lui Vasile Iluțiu, din 26 Iulie 1942, sub iscălitura d-lui Ion Hodoș, publică articolul intitulat **„O nouă cruce pe hotarul Feleacului",** din care extragem:

„Ne vine vestea că tot pe **Feleac,** chiar acolo lângă piche-tul de graniță, alți făclieri ai dreptății ridică o altă cruce.

Pe ea va pune să se dăltuiască o sentinelă:

„Comisiunea naulică, cesaro-regală, ordonată prea grațios din partea Majestății Sale, ca să cerceteze tulburările și să aducă iarăș pe țăran pe calea legalității, a pronunțat în conformitate cu ordinele mai înalte, următoarea sentință, în procesul criminal deschis contra lui Horea, numit dealtminterea Ursu Neculae, din comuna Râul-Mare, din marele Principat Transilvania, în etate de 54 ani, de religiune neunit, căsătorit și iobag al fiscului: după codul criminal Terezian, art. 62, despre tulburări și tumult și art. 90 despre tâlhării, au să fie dus pentru crimele acestea la locul destinat de supliciu și acolo să i se frângă cu roata toate membrele corpului, începând din jos în sus și în modul acesta să fie trecut din viață la moarte, iar corpul să se despice și să se taie în bucăți, capul și părțile corpului să se pună în țeapă pe lângă diferite drumuri, iar inima și intestinele să se îngroape aici, la locul supliciului".

Pentru cei pe care umbletul, sau nevoia, sau plângerea de frate și hotar, îi va duce pe lângă cele două cruci, fie în ceasul Invierii sau în alte timpuri cărora le suntem supuși prin vrerea Domnului, acesta va fi legământul că de mii de ani, noi și numai noi, am creiat o istorie de lupte, de credinți, de crucificări, o istorie a unui pământ care este al nostru și nu va putea fi, decât numai al românilor".

Gazeta Transilvaniei, bătrâna tribună a românismului din Brașov N-rul 52 din acest an, sub titlul **„Permanența elementului latin în Dacia"** referindu-se la conferința d-lui Prof. Schiaffini, ținută în prezența regelui Italiei cu ocazia închide-

rei sesiunei Academiei Italiei, cu privire la permanența românilor în Dacia, constată, alături de savantul italian:

„In Dacia nu a fost și nici nu poate fi vorba de un cataclism etnic. Elementul romanic a rezistat din Carpați și până în Pind tuturor invaziilor barbare, slave și turanice". Și conchide:

„Această manifestație publică capătă o importanță deosebită prin faptul că pentru prima oară se ilustrează în public și în fața regelui împărat, a întregei Academii italiene și a unui public select rolul României în păstrarea comorilor spirituale romane".

Basarabia. — Ziarul Basarabia, la 23 Iulie a împlinit un an dela apariție. Cu această ocazie a scos un bogat număr festiv. Numeroase personalități, între cari nu lipsesc Min. nostru Secretar de stat dela propagandă, Alex. Marcu și cei doi miniștri plenipotențiari, acela al Marelui Reich German, Baron von Killinger, și cel al Italiei Fasciste, R. Bova Scopa, și-au spus cuvântul lor omagial. Numeroase alte articole de caldă apreciere completează cadrul.

Fapt este că „Basarabia", spre deosebire de vechia presă basarabeană, a avut pentru marea noastră provincie de peste Prut, atât de crud lovită de soartă, un mare rol constructiv. „Basarabia" a înțeles că sufletul este totul. Și și-a îndeplinit rolul timp de un an cu o rară destoinicie. Cu drept cuvânt ne spune D. Sergiu Matei Nica în articolul său **„Am scris un an"** publicat în acest număr: ...„ca niște ingineri spirituali, ne-am dat seama că nicio gospodărie nu se întemeiniceşte fără suflet și că dacă Basarabia mai avea nevoe de ceva, cu toate ruinile și devastările ei, avea nevoe în primul rând de îngrijirea, apropierea și mângâierea sufletului, după care toate celelalte au venit dela sine".

Noua presă constructivă se mândrește cu „Basarabia". Noi cei dela România Eroică îi trimetem, alături de toți bunii români, caldele noastre felicitări și-i urăm ca și de aci înainte să producă aceleași roade îmbelșugate în ogorul scrisului, spre reconfortarea scumpei noastre provincii de peste Prut și a întregului românism.